

d'Oude Binnenstad

Kwartaaluitgave van de samenwerkende bewoners en ondernemers in de Amsterdamse binnenstad. Gratis huis-aan-huis verspreid in de oude binnenstad.

24 uur per dag, 7 dagen in de week

Ze kent 'het raam' en strijdt nu 24/7 tegen mensenhandel. > 5

Ze gaan de inktgeur missen

D'Oude Binnenstad gaat door zonder deze kanjers. > 6/7

Als het licht uitgaat op de Wallen ...

Samen kerstmis vieren terwijl de Albert Heijn geplunderd wordt. > 8/9

Kopje koffie, glazenwasser?

Hoe Nigel kennismakte met the Theory of Window Cleaning. > 12

Het nieuws van dertig jaar geleden (1): tijdperk 1989 t/m 2000

Het leek wel oorlog

Dertig jaar lang zit *d'Oude Binnenstad* al bovenop het buurtnieuws. Weet u nog wat er vóór de eeuwwisseling gebeurde op de Wallen? De komende drie edities frissen we uw geheugen op. Sommige thema's blijven terugkomen, andere schetsen een beeld van de vervlogen jaren.



25 februari 1989, verzet tegen de drugsoverlast

Criminaliteit, politie en veiligheid

2 februari 1989

De overlast van verslaafden en Joegoslavische bendes neemt met de dag toe. Hoerenbazen zouden volgens *Het Parool* met pistolen rondlopen en zelf ordegroepen willen vormen.

22 juli 1989

Politievoorzitter Klaas Wilting kondigt extra politieverveiliging aan. Bewoners en ondernemers hoeven zich geen zorgen te maken dat dat tijdelijk is. Het balletje-balletjespel verdwijnt en speciale gebiedsverboden lijken te werken tegen overlastgevende verslaafden.

1 augustus 1989

Het dijkverbod (een zwaar juridisch middel om overlastgevers tijdelijk uit de buurt te weren) sneuvelt bij de Raad van State. Ondernemers, bewoners en gemeente maken zich grote zorgen.

13 januari 1992

Het imperium van Joop de Vries, met onder andere de Casa Rosso, wordt door de erfgenamen verkocht aan Rob Grifhorst. Als blijkt dat hij banden met de Heinekenontvoerders heeft, stopt Heineken bierleveranties aan Casa Rosso. In 1997 komt de Casa Rosso in bezit van Jan Otten.

30 oktober 1992

De christelijke politievakbond ACP pleit voor een diepgaand corruptie-onderzoek naar Bureau Warmoesstraat.

19 april 1993

Tonnie van Maurik, mede-eigenaar van een sport-schoon op de Wallen, wordt geliquideerd bij een hotel aan de Joan Muyskenweg.

15 november 1994

De politie arresteert 93 Zuid-Amerikaanse transsexuelen. Ze verstoren de openbare orde, beroven mensen en zijn agressief.

1 februari 1996

De commissie-Van Traa schetst de Wallen als een plek waar boven- en onderwereld sterk met elkaar verweven zijn.

28 februari 1996

Met veel machtsvertoon 'heroveren' politie en andere overheidsdiensten de Molensteeg, volgens het Van Traa-rapport de meest criminele plek van Nederland. Bij de actie worden circa zestig mensen gearresteerd. Enkele jaren later besluit het OM om de meeste arrestanten (ondernemers en raamexploitanten) niet te vervolgen.

juni 1997

Freek Salm wordt benoemd tot Wallenmanager. De criminaliteit op de Wallen moet met een integrale aanpak beter worden bestreden.

22 september 1997

De 48-jarige zwerver Aad van Driel komt om het leven als hij hardhandig bureau Warmoesstraat wordt uitgezet. Het bureau heeft een slechte reputatie als het gaat om geweld tegen verdachten.

25 november 1997

De politie kondigt sluiting van bureau Warmoesstraat aan.

30 september 1998

De politie zet een half peloton ME'ers in tegen verslaafden in het Wallengebied.

5 juni 2000

Commissaris Ad Smit belooft de gebiedsverboden voor verslaafden strenger te gaan handhaven. Een brief van burgemeester Patijn waarin hij vraagt om zilverpapier, pijpen en rietjes niet langer te geven of te verkopen aan verslaafden wordt met hoon ontvangen.

Prostitutie

8 juli 1989

Met de landelijke opheffing van het bordeelverbod in het vooruitzicht wil de gemeente prostitutiebedrijven alvast vergunnen met zogenaamde gedoogbeschikkingen. Die bedrijven moeten dan wel aan allerlei eisen voldoen.

27 augustus 1994

Mariska Majoor opent het Prostitutie Informatie Centrum (PIC).

10 juli 1995

Een poging om ook mannelijke prostitués te laten werken op de Wallen loopt uit op een relletje. Mede vanwege het protest onder leiding van Tante Mien moet het experiment worden afgeblazen.

7 november 1995

Raamexploitanten protesteren tegen het vergunningenbeleid van de gemeente. Alleen vrouwen met een verblijfsvergunning mogen werken, maar volgens de exploitanten verblijven de meeste dames illegaal in Nederland.

1 juli 1996

Uit onderzoek van *NRC Handelsblad* blijkt dat bezoekers van de Wallen permanent worden geobserveerd door een cameranetwerk van raamexploitanten. Men maakt zich grote zorgen over de privacy van de bezoekers.

29 april 1997

De gemeente koopt panden op de Wallen, om zo de greep op het gebied terug te krijgen. Ook wordt in samenwerking met De Rode Draad de mogelijkheid van een gemeentebordeel onderzocht.

21 juli 1998

Raamexploitanten en bordeelhouders mogen van de gemeente Amsterdam geen zaken meer doen

met Oost-Europese prostituees. Zij mogen alleen als zelfstandig ondernemer in Nederland werken en volgens de IND niet in de prostitutie.

1 oktober 2000

Het bordeelverbod wordt opgeheven en vervangen door een vergunningstelsel.

Opmerkelijk

25 februari 1989

Bewoners en ondernemers protesteren tegen de overlast van verslaafden. Op de Prins Hendrikade steken ze autobanden in de fik.

12 maart 1991

De dagelijkse vuilophaaldienst wordt opgeheven. Voortaan kunnen bewoners en ondernemers nog maar twee keer per week hun vuilnis aanbieden.

1 april 1994

'Op de Wallen zit je als een aap in Artis. Het is een toeristische attractie geworden waar amper nog te werken valt', zegt Nederlands eerste vrouwelijke escortbazin Carolien Dekkers over de raamprostitutie in *Het Parool*.

16 december 1996

Onder zeer grote belangstelling en begeleid door 15 verlengde witte Lincoln-limousines wordt Frits van de Wereld vanuit zijn woning op de Zeedijk naar zijn laatste rustplaats in Amsterdam Noord gebracht.

3 juni 1999

De Nieuwmarkt wordt na jaren van ellende door *NRC Handelsblad* het leukste plein van Amsterdam genoemd.

15 oktober 1999

Op de Wallen wordt jaarlijks circa 200 miljoen gulden witgewassen, aldus *Het Parool*.

Daar gaan we weer ...



Op 17 oktober 2019 boden boze buurtbewoners burgemeester Halsema een petitie aan met meer dan 1200 reacties van verontruste Amsterdammers. Zij zijn de toerismedrukte beu en willen dat het stadsbestuur ingrijpt.

Colofon



d'Oude Binnenstad

Kwartaaluitgave van bewoners en ondernemers in de Amsterdamse binnenstad.

Postadres: Dr. Willem Dreesweg 21
1188 KA Amstelveen
tel: (020) 627 24 24
fax: (020) 627 13 13
E-mail: redactie@oudebinnenstad.nl

Coördinatie: Huub Michielsen

Redactie: Eveline van Dijk, Norinda Fennema, Joep de Groot, Michiel van Haelst, Wim de Jong, Greet van der Kriek, Wanda Nikkels, Willem Oosterbeek, Walther Ploos van Amstel, Gerrit van de Veen, Herman Vuijsje, Bregje van der Wijst

Fotografie: Marian van de Veen-Van Rijk

Secretariaat: HEM Automation

Eindredactie: Ewout van der Hoog, Huub Michielsen, Bert Nap

Vormgeving: Ontwerpbureau Mirjam Boelaars

Drukker: Reijnen Media

Commentaar

De cavalerie maakt rechtsomkeert

Twee jaar geleden opende onze krant met de kop dat de cavalerie de binnenstad zou komen redden. Dat had oud-burgemeester Van der Laan beslist in het offensief tegen de overlast.

De gemeente, politie en het OM zouden die overlast gaan keren met extra handhavers en politieagenten en nauwere samenwerking in het Binnenstad Offensief. Handhaving en politie deelden voortaan één bureau op de Nieuwmarkt, kregen dezelfde briefing en zouden eerder bij een melding zijn.

'We willen een kanteling op straat. We willen dat bewoners en ondernemers op straat zien dat we ons inspannen om hun buurten leefbaarder te krijgen. Pas als dat lukt en we weten dat vast te houden, zijn we tevreden', zei de woordvoerder van Van der Laan toen.

Onlangs was ik aanwezig bij een bijeenkomst van het stadsdeelbestuur over de inzet van de handhaving. Bewoners waren er bezorgd over dat er na twee uur 's nachts geen handhaving meer zou zijn. Juist dan zijn veel bezoekers in de binnenstad onder invloed en is het risico op escalatie bij interventies groot. Dat leidt tot onveilige situaties.

Tijdens de bijeenkomst werd uitgelegd hoe de handhaving nieuwe stijl moet gaan werken, hoe de 'monitoring' is op een effectieve inzet van de handhaving en hoe belangrijk de buurtschouwen zijn. Er komt 'maatwerk' in de binnenstad.

De bewoners rond het Rembrandtplein waren niet onverdeeld enthousiast. Zij vonden dat de beloften over een betere handhaving nog steeds niet werden nagekomen. Waarom moet het dan nu weer anders?

De politie zat niet aan tafel. Die is tegenwoordig 'nationaal' en werkt met eigen prioriteiten. Een paar weken na de bijeenkomst met het stadsdeelbestuur werd pijnlijk duidelijk dat die anders zijn dan bewonersprioriteiten.

Er zijn veel te weinig agenten in Amsterdam. Belangrijke politieteam worden opgeheven, zoals het team Opsporing dat zich richt op de criminele taxibranche. Ook het Integraal Horecateam dat onder meer coffee-shops controleert wordt opgeheven. Juist teams die de structurele pijnpunten aanpakken verdwijnen hierdoor. Laten we wel wezen: dan helpt meer blauw op straat in de basisteams echt niet.

Sinds de cavalerie twee jaar geleden is komen aanrijden, lijkt er weinig te zijn gebeurd. Het alcoholverbod wordt massaal genegeerd. Bewoners, bezoekers en ondernemers lazeren overall hun afval neer. En de criminaliteit woekt voort.

De aanpak van de handhaving wisselt voortdurend. Er is geen duidelijk beleid. De politie krimpt in. Voor de bewoners zijn de beloofde hulp troepen verder weg dan ooit.

WALTHER PLOOS VAN AMSTEL

Prijsvraag



Win 15 euro!

Onze prijsvraag voor het oktobernummer luidde: *Hoeveel keer komt er in deze editie van d'Oude Binnenstad het woord 'bewoner' of 'bewoners' voor (afgezien van de twee woorden in deze opgave)?*

Het enige juiste antwoord is: maar liefst 65 keer. Dit antwoord is echter niet binnengekomen.

Onze nieuwe opgave luidt: *De letter q wordt maar zelden gebruikt. Hoe vaak komt deze letter voor in de advertentieteksten van deze editie van d'Oude Binnenstad?*

Mail uw antwoord naar redactie@oudebinnenstad.nl. Onder de inzenders van het goede antwoord verloten we een cadeaubon ter waarde van 15 euro, te besteden bij een adverteerder in deze krant, te kiezen door de winnaar.

'T IS KLAAR

Joep de Groot



Na dertig jaar buurtkrant, na viermaal per jaar een stukje en na zo'n 60.000 krantjes rondgebracht te hebben, is het genoeg.

Ik kwam in '69 bij een reorganisatie terecht aan bureau Warmoesstraat (alleen nummer 48). We gingen toen van twaalf afdelingen naar zes districten.

Het gebied groeide daardoor enorm: met de Nieuwmarkt, de Nieuwendijk, een deel van de grachtengordel, de Noord Jordaan, de Bos en Lommerbuurt, de Westhaven, de Staatsliedenbuurt. En de autosurveillance vanuit bureau Spaarndammerstraat.

Drugsoverlast

Het Wallengebied was toen oud en vervallen. Overall auto's. Op de Nieuwmarkt, het Beursplein, rond de Oude Kerk en zelfs op de Zeedijk en de Warmoesstraat werd geparkeerd.

Verder viel het ook op dat de mensen elkaar kenden, tolerant waren en rekening met elkaar hielden. Er heerste een dorps sfeer met de daarbij behorende roddels.

Natuurlijk was er overlast van de prostitutie, en ook de drank zorgde voor problemen. De zee-lieden uit de Oosthaven kwamen in groten getale naar de buurt voor drank en vrouwen. Ook de in Duitsland gelegerde Amerikaanse soldaat kwam hier feestvieren.

Maar begin '70 ging de haven naar West en de Amerikaan naar Parijs. En in '75 werd Suriname onafhankelijk.

Voordat het zover was, zat meer dan de helft grotendeels in Amsterdam. De kop van de Zeedijk werd hun ontmoetingspunt. De Chinees, vanouds in de opium, nam ook de heroïne voor zijn rekening.

Snel werd de hele Dijk aangetast. Men had toen nog het domme idee dat je met politie een maatschappelijk probleem op kon lossen. Dus maakten wij de Zeedijk schoon. Maar toen werd het de Gelderse kade. Ook die werd schoongemaakt. Daarna waren de Wallen aan de beurt, met een Deutsche Brücke voor de Lange Niezel en de Pillenbrug voor de Damstraat.

De hele buurt kreeg te maken met een gigantische drugsoverlast.

Wijkoverleg

In '72 werd ik wijkagent in het Wallengebied en in '76 kregen wij vier schitterende panden rond het oude nummer 48. Ik kwam er al snel achter dat er veel komedianten in de buurt waren: hoe meer verdriet er was, hoe harder ze lachten.

Halverwege de jaren tachtig had ik de klus om alle vertegenwoordigers uit de buurt bijeen te krijgen voor maandelijks overleg met de wijkteamchef. Vooral het onbegrip van andere instanties gaf veel boosheid.

Vanuit dit overleg werd in '89 besloten om deze buurtkrant te starten. Burgemeester Ed van Thijn kreeg de eerste krant. Hij was het die de redactie vaak opjutte om niet lief te zijn voor instanties. Dat hebben ze geweten.

Verslaafdenhulp

Neem de hulpverlening: veel instellingen waren vaak concurrenten voor elkaar. En veel van

de verslaafden waren ook gestoord. De drugshulp zei dan 'deze verslaafde is gestoord', en de gestoordenhulpverlening zei 'deze gestoorde is verslaafd'.

Een actieve wijkteamchef startte een project waarbij langdurig verslaafden vrijwillig aan het bureau geregistreerd werden. Binnen vijf maanden hadden wij een lijst met 350 namen. Toen hij daarmee bij de GGD kwam, was hun reactie 'Ga boeven vangen!'.

De Jellinek was toeschietlijker, maar moest bekennen maar één op de drie verslaafden te kennen. Ondertussen werd de GGD gedwongen om mee te doen. Ook zij moesten vol schame erkennen er maar één op de drie te kennen. De gemeente was inmiddels de enige subsidieverstrekker geworden en heeft de hulpverlening toen gedwongen om samen te werken. Iedere verslaafde kreeg bij één van de instellingen een verantwoordelijke mentor. Dat was een revolutie.

Balletje-balletje

Ook justitie was zeer afstandelijk. Oplichting via het spelletje balletje-balletje was een groot probleem. Wij werden door de boeven uitgelachen omdat er lage geldboetes opgelegd werden.

Toen ik eind '90 daar een zeer bijterig stukje over schreef, kreeg ik een uitnodiging van een zeer boze officier van justitie. Na een verhelderend gesprek ging deze man twee weken 'lik' opleggen. Toen werden we niet meer uitgelachen en waren we snel van dit probleem af.

Ik denk dat de invloed van deze krant, de daden van Van Thijn en de oprichting van de NV Economisch Herstel Zeedijk belangrijk zijn geweest voor de verbetering van de buurt.

Toen ik 2006 afscheid nam van de politie was er een prachtige buurt met meestal schone straten.

Sekswerk

Gelukkig is d'Oude Binnenstad nooit een echte zeurkrant geworden; mooie kerstverhalen, en fijne stukjes over zaken en mensen in de buurt. Ook de trouwe adverteerders maakten dit mogelijk.

De nieuwere bewoner klaagt nu over de grote aantallen toeristen en het sekswerk krijgt nu de zwarte roetveegPiet. Dit terwijl het aantal sekswerkers belangrijk is afgenomen. Ik telde vier maanden geleden overdag 25 dames en 's avonds 71 dames. Terwijl er 301 werkplekken zijn. Die grote stromen toeristen zijn net Hollanders: Kijken, niet kopen. Internet heeft de hele zaak veranderd. Hollandse dames zijn op één hand te tellen, rond de Oude Kerk komen ze uit de Dominicaanse Republiek en de rest komt uit het Oostblok. Klanten zijn vermoedelijk alleen nog toeristen.

In mijn vorige stukje gaf ik iets van een moge-

lijke oplossing. Leg een Rijnboot op een goede plek in het IJ. Geef de bordeelhouder de mogelijkheid zijn bedrijf daarnaartoe te verplaatsen. Vestig daar ook het gevraagde peeshotel. Sluit de ramen om 1 uur 's nachts.

Toerisme

De drukte nu zorgt voor onveiligheid. We hebben het ook gezien bij de Hartjesdagen op de Zeedijk. Wat begon als een leuk buurtfeest, werd later door massale toeloop niet meer veilig te organiseren. Er moest drastisch veranderd worden.

Ook wordt de buurt geteisterd door de vele rondleidingen. De gemeente begon vorig jaar met het afgeven van ontheffingen om rondleidingen binnen het Wallengebied te geven. Ik hoorde een getal van 1600 verleende ontheffingen.

Zelf doe ik dit als vrijwilliger voor Mee in Mokum. Ik doe zes verschillende wandelingen. Het maximumaantal deelnemers bij ons is tien personen en hebben we een pittige opleiding gehad.

Het ergste voor de buurt zijn de vreemde gratis tours. Inschrijving gaat via internet. De gids betaalt 3 euro aan de organisator voor elke klant die hij meeneemt. Dus brengt hij een prachtig verhaal, gericht op het krijgen van fooi.

April volgend jaar zal de regeling worden aangescherpt. Mogelijk worden dan alle rondleidingen in het Wallengebied verboden.

Een oud Chinees spreekwoord luidt: meer weten, meer boeven. Handhaving zal, net als bij het verbieden van bier op straat, het zwakke punt zijn.

Als ergens geld mee valt te verdienen is men zeer vindingrijk. Kijk maar naar de verboden kroegentochten. Nu gaat hier geen gids meer mee, maar krijgen de deelnemers een route op papier of telefoon.

Maar ondanks alles blijven de Wallen de mooiste buurt van Amsterdam. Ik zal haar regelmatig blijven bezoeken.

Op deze plek neem ik dit moment afscheid van u. Ik wens u allen een prettige jaarwisseling toe!



Oude Kerk

Kerkgangers in de verdrukking

HERMAN VUIJSJE

Zandzakken, loopgraven en duisternis heersen tot eind april in de Oude Kerk.

Vanwege het kunstproject *Poems for Earthlings* van de Argentijnse kunstenaar Adrián Villar Rojas is het oudste en lichtste monument van Amsterdam herschapen in het dal van de schaduwen des doods, een permanente *Götterdämmerung* waar uit de diepten de ijle stemmen van wanhopigen opklinken.

Maar niet alleen in het kerkgebouw zijn loopgraven opgetrokken. Ook binnen de protestantse gemeente die er elke zondag dienst en vespers houdt, nemen de spanningen toe. De verhouding met de Stichting De Oude Kerk, die sinds het aantreden van directeur Jacqueline Grandjean in 2012 een reeks gigantische en omstrede kunstprojecten in de kerk organiseerde, is nu zo verzuurd dat een proces van 'mediation' is gestart.

Ook onder de kerkbezoekers borrelt het. Op de blog van de Oude Kerkgemeente wordt de vraag gesteld: Hoe kunnen we in deze omstandigheden nog als gemeente functioneren? Antwoord: 'Voor sommigen houdt het echt op, anderen zien het gelaten over zich heen komen.'

Bezoekers

Ruziemaken ligt niet zo in de aard van de gemeenteleden, weet Guido Hoogewoud. 'Aanpassen is voor hen een keuze, ook al staat het water hen aan de lippen.'

Hoogewoud groeide ongeveer op in de kerk, zijn vader was er organist: 's Zondags had ik de keuze tussen met mama beneden zitten en met papa boven bij het orgel registers opentrekken en me onttrekken aan de preek.' Vandaar zag hij dan hoe de dominee, voorafgegaan door de koster en de diakenen, naar de preekstoel schreed.

'In de kerkbanken was de hele oude binnenstad zichtbaar. Onder het grote orgel zaten in hun matrozenpakjes de jongens van het opleidingsschip Pollux. Onder begeleiding van hun commandeur waren ze in marstempo de kerk binnengekomen. Op de eerste rij voor de preekstoel had je roddelende oude vrouwtjes van het bejaardenhuis op de Binnenkant. En in de ouderlingenbanken de directeuren van de expeditiefirma's van de Nieuwezijds en de walkapitein van Rederij Goedkoop.'

Maar de 'hoogmogenden van de Hervormde Kerk' woonden toen al niet meer in de binnenstad, zegt Hoogewoud. Die waren vertrokken naar het sjeke Zuid, als onderdeel van een proces van 'binnenstadsvlucht'. Vandaar ook, denkt hij, dat de kerk in 1955 zomaar in eigendom werd overgedragen aan de Stichting De Oude Kerk.

Daarmee begon het verslappen van de banden



De kerkgemeenschap zingt achter de zandzakken

met de kerkgemeente en de bewoners van de binnenstad. Het stichtingsbestuur, dat een eigen benoemingsbeleid voert, bestaat niet uit mensen die binding hebben met het kerkgebeuren maar voornamelijk uit mensen die daar ver vanaf staan.

In 2017 was Hoogewoud deurwachter bij het thema 'Open Deur'. Tijdens de kerkdiensten stonden de deuren open, mensen konden binnenlopen en plaatsnemen in de grote banken onder het orgel, die inmiddels zijn verwijderd. Het viel hem op dat bezoekers dolblij waren om de stilte en rust van de kerk met gezang en orgel te ondergaan, maar dat ging zo maar niet: 'Van de Stichting moest precies worden bijgehouden hoeveel mensen er tijdens de diensten binnenkwamen. De Oude Kerkgemeente moest daarvoor dan extra betalen vanwege de mogelijk gemiste inkomsten van het museumbezoek.'

Tot hier

Zijn hele leven bleef Hoogewoud op de bres staan voor het Amsterdamse erfgoed, onder andere als adviseur van de Amsterdamse Raad voor de Monumentenzorg.

Nu zegt hij: 'Sinds Grandjean directeur-bestuurder is, is de oudste kerk van Amsterdam voor het eerst onttrokken aan controle door de samenleving. Maar niemand die zei: kom op jongens, je kan wel bidden en zingen, maar je kan ook wel 'ns zeggen: dit is ons standpunt, tot hier en niet verder. Het is een soort burgemeester-in-oorlogstijd-houding. Ik begrijp niet waar die angst vandaan komt.'

Maar met de huidige expositie is voor een toenemend aantal gemeenteleden de maat vol: zij blijven niet meer zwijgen terwijl hun kerk onder hun voeten vandaan wordt getrokken. Een meisje, door de dominee naar voren gehaald tijdens de dienst, antwoordt op de vraag wat ze vindt van de nieuwe aankleding van de kerk zonder aarzelen: 'Stom!'

Bij de koffie na afloop vinden heftige discussies plaats. 'Ik vind in principe dat een gemeente nog op een mestvaalt moet kunnen kerken,' zegt iemand, 'maar niet als die bewust is gecreëerd.' Een ander brieft: 'Ik weet niet of ik warm word van woede of van de kou!'

En ook de kunstenaar krijgt het voor zijn kiezen: 'Dit werk is volstrekt destructief, volstrekt duister. Je hebt het over het gebouw, maar dit is onze gemeenschap, je hebt het niet over de mensen die je in deze situatie brengt.'

Verbannen

'Dit is mijn club' zegt Adriaan Deurloo, die sinds 1985 de diensten bezoekt. 'Als ik in deze kerk om me heen kijk, dan voel ik me thuis.' Ook hij kwam hier als kind al en herinnert zich stoelen tot ver buiten het schip. 'Dat moeten diensten zijn geweest waar honderden mensen verschenen. Van alle rangen en standen', herinnert hij zich. 'Er kwamen ook mensen die een werkzaam leven hebben geleid dat begon toen ze van de lagere school af kwamen.'

Nu zijn er nog zo'n vijftig à zeventig kerkgangers. Een heel diverse gemeente, zegt

Deurloo, met bijvoorbeeld veel homoseksuele leden maar ook een opvallende groep jonge gezinnen met veel kinderen. Voor hun diensten zijn zij verbannen naar de eveneens verduisterde Sebastiaanskapel.

'We zijn vier maanden lang opgezadeld met een ruimte die niet zo is als hij behoort te zijn. Maar ik vrees dat mevrouw Grandjean niet openstaat voor dialoog omdat ze zo verbeter haar eigen ambitie najaagt die geen tegenstem kan velen.'

Yellie Alkema, gemeentelid sinds de jaren tachtig, trad onlangs gefrustreerd af als lid van de Raad van Toezicht van de Stichting. 'Grandjean overvalt ons steeds met mededelingen en plannen die niet waren overlegd', zegt zij. 'Ik heb haar eerst de hand boven het hoofd gehouden omdat ze ook goede dingen deed. Maar bij de afspraken gebeurt het te vaak dat ze je voor het blok zet. Al zeventienhonderd jaar wordt hier gebeden voor stad en land. Dat is iets wat je niet zomaar met zandzakken overboord kan gooien.'

Eeuwig licht

Maar er blijft hoop gloren voor het clubje vasthoudende gemeentenaren in de Sebastiaanskapel. De dienst van een zondag in november besluiten zij met gezang 292, 'Wegen Gods, hoe duister zijt gij', met als laatste strofe:

*Als de Here God in allen
en in allen alles is
zal het licht zijn, eeuwig licht zijn
licht uit licht en duisternis.*



GRIP OP UW LEVEN

Steun als het even niet meer gaat

CentraM biedt ondersteuning:

- bij het omgaan met geld(problemen)
- bij het zo lang mogelijk gezond en zelfstandig thuis blijven wonen
- bij problemen in relaties en een veilig thuis
- voor mantelzorgers

CentraM ondersteunt en verbindt bewoners en geeft informatie & advies. U kunt altijd gratis bij CentraM terecht, een verwijzing is niet nodig.



U kunt contact met ons opnemen via:
020-557 33 38 • tussen 9 en 12 uur.
 u kunt ook langs komen bij een van onze
 pluspunten in de buurt. Voor meer informatie
 en adressen kijk op onze website:
www.centram.nl

PASSENGER TERMINAL AMSTERDAM



Wilt u ook eens een
cruise schip zien?

Kijk op

www.ptamsterdam.com
 voor de cruisekalender!



✘ Gemeente
Amsterdam

✘ **Ondernemer en weinig inkomsten?**

Kom naar de informatie- en netwerkmiddag op 16 oktober!

Wie onderneemt weet dat het soms tegen kan zitten. Een paar slechte maanden en er blijft weinig over om van te leven.

Bent u ondernemer/zzp'er en wilt u meer weten over de ondersteuning die de gemeente te bieden heeft? Kom dan naar de informatie- en netwerkmiddag voor gratis advies. Volg de workshop belastingaangifte voor zzp'ers of één van de andere workshops, doe de voorzieningscheck en vergroot uw netwerk.

Waar OBA Oosterdok
 Wanneer woensdag 16 oktober
 Tijd vanaf 14.00 uur



Geïnteresseerden kunnen zich aanmelden via www.amsterdam.nl/pakjekans
 Voor meer informatie over ondersteuning van de gemeente voor ondernemers
 kijk op www.amsterdam.nl/sterkerondernemen

Oudezijds Advocaten

Oudezijds Voorburgwal 237
 1012 EZ Amsterdam
 t 020-51 50 250
 f 020-42 33 959
www.oudezijdsadvocaten.nl

Postbus 3611
 1001 AK Amsterdam

K. de Bie
 C.A. C.M. Ficq
 S. de Vries
 S.F. Yap



ZEEDIJK 43

METROPOLITAN

Huisgemaakt gelato en chocolade, van chocolatier Kees Raat



Warmoesstraat 135a | tel. (020) 330 19 55
www.metropolitan.nl

ma-zo: 09.00 - 22.00

Welcome to the pastry room!

DAVID ELDERS *begravenis & crematie*

kleinschalig rouwcentrum
 persoonlijke uitvaartverzorging

Kruislaan 235 Amsterdam **020 6252201**
www.uitvaartcentrumelders.nl dag en nacht

HOUT EN PLAAT
 MOOI OP MAAT



Houthandel Schmidt bv

O.Z. Achterburgwal 53-55
 1012 DB Amsterdam
 Tel. (020) 624 27 65 (020) 622 66 61
 Fax: (020) 623 92 59
www.houthandelschmidt.nl
 e-mail: houthandelschmidt@hetnet.nl
 Maandag t/m vrijdag van 8.00-17.00 u.
 Met eigen boot aanlegsteiger



OOK VOOR PVC, IJZER- EN ELEKTRAWAREN



Zeedijk 99 Amsterdam-C Tel. **020-6234908**

YUCCA

O.Z. VOORBURGWAL 181, 1012 EW AMSTERDAM
 tel. 020-624 87 66, www.yucca.nu

KLEDING & SIERADEN

DUN 都 蓉 YONG

est. 1957

"Wij brengen U dichterbij
 het Oosten."

In ons 6 verdiepingen tellende winkel
 vindt U onder andere:

- levensmiddelen
 (Chinees, Japans, Thais, Indonesisch, e.a.),
- Chinese kruiden,
- kookboeken,
- keukenartikelen,
- meubelen (zowel nieuw als antiek),
- cadeau-artikelen,
- sier- en gebruiksvoorwerpen (Chinees en Japanse),
- decoratiematerialen,
- kleding (Chinees en Japanse).

Slechts 5 minuten vanaf Centraal Station!



Stormsteeg 9, 1012 BD Amsterdam
 (ook ingang op Zeedijk 83)
 tel.: 020-6221763, 6267513 - fax.: 020-6256543
<http://www.dunyong.com> - info@dunyong.com



LAUNDROMAT HAPPY INN

Open 7 dagen per week
 8 AM - 10 PM



The best value in town

WARMOESSTRAAT 30
 1012 JE AMSTERDAM
 06 1777 7709

laundromathappyinn@gmail.com

VERENIGING VRIENDEN VAN DE AMSTERDAMSE BINNENSTAD

met hart voor de stad



Kom met de Vereniging Vrienden van de
 Amsterdamse Binnenstad (VVAB) op voor:
 • behoud en herstel van de historische
 bebouwing van de binnenstad
 • het bevorderen van een goed woon- en
 werkklimaat


Nog steeds worden plannen gemaakt
 en ontwikkelingen geïnitieerd, die een
 bedreiging vormen voor het unieke
 karakter van onze binnenstad.
 Plannen, die het monumentale karakter
 aantasten of ontwikkelingen, die eerder
 passen in een pretpark dan in onze mooie
 binnenstad.

Nu meer dan ooit is het nodig voor de
 VVAB om op te komen voor de binnenstad.
 Meer informatie over de vereniging
 vindt u op:

www.amsterdamsebinnenstad.nl

draag uw steentje bij en word lid!


Meld u aan als lid op www.amsterdamsebinnenstad.nl/lidworden



restaurant

Hemelse Modder

sinds 1984



www.hemelsemodder.nl
 reserveren | 020 - 624 32 03

Tsvetelina Thompson-Stoyanova

'Niet prostitutie, maar wangedrag tast de rosse buurt aan'

EVELINE VAN DIJCK

Tien jaar geleden was Tsvetelina nog sekswerker op de Wallen. Nu runt ze vanuit de VS een internationale organisatie tegen mensenhandel en heeft ze een Open Brief geschreven aan burgemeester Halsema.

Terugkijkend op het verleden vertelt de uit Bulgarije afkomstige Tsvetelina Thompson-Stoyanova (34): 'Ik raakte betrokken bij de sekshandel via mijn toenmalige vriend. Zonder dat ik het in de gaten had, isoleerde hij me van familie en vrienden. Toen ik besepte wat er gebeurde, was het te laat.'

Er zijn verschillende soorten mensenhandelaren met dito methoden. Soms heeft het slachtoffer eerst niet in de gaten dat het om mensenhandel gaat. In andere gevallen is sprake van bedreiging, dwang en misbruik. 'Ik heb dit allemaal meegemaakt. Eerst werd ik een tijdje in Oost-Europa verhandeld, later bracht mijn trafficker me naar Amsterdam.' Met hulp van een vaste klant lukte het haar zich te bevrijden. Later ontmoette ze Sean, haar huidige echtgenoot, aan wie ze direct alles vertelde. Lina is inmiddels gelukkig getrouwd, heeft twee kinderen en woont in Florida.

Twentyfour-Seven

Dit jaar richtte Thompson Twentyfour-Seven op, een non-profitorganisatie voor hulp aan slachtoffers van mensenhandel, vooral in de prostitutie.

'Mijn nare ervaringen wil ik positief inzetten om slachtoffers van sekshandel te helpen. Daarbij focus ik ook op preventie en bewustwording en mensen die risico lopen', vertelt Thompson. 'Slachtoffers van sekshandel zijn vaak afgesloten van elke vorm van interactie met de buitenwereld. Ze staan onder volledige controle van de mensenhandelaren en/of pooiers en hebben geen toegang tot informatie. Hun isolement neemt toe als ze telkens verplaatst worden. Ze weten niet wat hun rechten zijn en waar hulp te krijgen. Andersom weten overheden en organisaties hen niet te bereiken.'

QR-codes

Bij het opzetten van haar organisatie kreeg Thompson veel steun van haar echtgenoot Sean, die haar ook hielp met het verkrijgen van patent op de door haar ontwikkelde methode om via QR-codes slachtoffers te informeren.

Wie met een smartphone de sticker met QR-code scant, komt direct op de website van Twentyfour-Seven. Hier staat in verschillende talen de noodzakelijke informatie over wetten en over waar per regio hulp is te krijgen.

Thompson: 'Eerst plaatsten we met hulp van vrijwilligers en stewardessen de QR-codedstickers bij belangrijke transporthubs zoals bus- en treinstations en luchthavens. Vervolgens zijn verschillende heren zo vriendelijk geweest om ze in bordelen, massagesalons en stripclubs aan te brengen.

Intussen zijn de QR-codes met duizenden verspreid over Noord-Amerika, Zuid-Amerika,

Europa en Australië. We zijn bezig in Azië en Afrika, maar hebben nog geen daadwerkelijk bewijs of het daar werkt. Dat is een kwestie van tijd. Afhankelijk van de financiering en donaties kunnen we onze methode verfijnen en het bereik vergroten. Twentyfour-Seven is nog klein, maar werkt wereldwijd. Onze Raad van Bestuur telt leden op drie continenten.' 'We hopen dat de omgeving en de klanten ook alert zijn. Als een sekswerker blauwe plekken heeft, oogcontact vermijdt, een angstige indruk maakt of bereid is om seksuele handelingen te verrichten zonder condoom, kan dat wijzen op mensenhandel. We zijn nu bezig met het ontwikkelen van een simpele methode waarmee mensen dit kunnen melden aan de juiste instantie, ongeacht locatie of taal. Onze QR-methode is intussen bewezen effectiever dan alleen een bewustmakingsposter', vertelt Thompson trots.

Mensenhandel

Thompson: 'Wij bieden de nodige informatie en steun om slachtoffers van mensenhandel weer een menswaardig leven te kunnen laten opbouwen. Onze naam verwijst ernaar dat mensenhandel 24/7 plaatsvindt. Wij zijn bezig de infrastructuur zo op te bouwen dat slachtoffers 24/7 kunnen reageren.'

Zij is verbluft over hoe positief haar initiatief ontvangen is in de Verenigde Staten en de bereidheid tot samenwerking van andere organisaties. 'Mensenhandel kan alleen stoppen door samenwerking', stelt zij met nadruk.

'Ons streven is binnen drie jaar de wetten tegen mensenhandel van elk land ter wereld te hebben vertaald in de twintig meest gesproken talen. Dan kunnen we 80 procent van de wereldbevolking bereiken. Hiertoe werken we samen met andere organisaties en overheden om hun lokale informatie aan slachtoffers te verstrekken. De website achter de code kunnen we voortdurend aanpassen al naar gelang de lokale omstandigheden.'

Verder wil Thompson zich inzetten voor de rechten en het image van sekswerkers. 'Prostituees leveren een bijdrage aan de samenleving en verdienen het niet gestigmatiseerd te worden.'

Open Brief

In een uitgebreide Open Brief aan burgemeester Halsema, begin juli, schreef Thompson onder meer: 'De sekswerkers dragen niet de schuld voor de barbaarse sfeer op de Wallen. Het is naïef ervan uit te gaan dat hun verplaatsing de huidige omstandigheden verandert. Namens Twentyfour-Seven vraag ik u nieuwe verordeningen voor de rosse buurt op te stellen inzake een gedragscode voor bezoekers.' Vervolgens telefoneerde Thompson uitvoerig met Ivar Schreurs, 'scout' van de gemeente Amsterdam, over de toekomst van raamprostitutie op de Wallen.

'Ik vertelde hem dat de Wallen kostbaar zijn voor Amsterdam. Dit zijn voorbeelden van de vrijheid die Nederlanders genieten. Nederlanders hebben de mogelijkheid om deze vrijheid met de wereld te delen en daar mogen ze trots op zijn. Voor zover meisjes achter de ramen niet verhandeld worden, oefenen zij hun vrije keuze als sekswerker uit. Het idee van vrije keuze en vrijheid is progressief en belangrijk. Maar de Wallen zijn een beerput geworden. Niet vanwege de prostituees, maar vanwege de Nederlandse tolerantie ten aanzien van onzedelijk en ongepast gedrag van bezoekers en toeristen in de rosse buurt. Dit tast de reputatie van Amsterdam aan.

Bij een club of museum gelden gedragsregels. Wie zich daar niet aan houdt, kan vertrekken. Ik begrijp niet waarom de rosse buurt anders is. Er moet een afgedwongen gedragscode zijn. Het zou het gebied opruimen en vertrou-



wen opbouwen met de meisjes en inkomsten genereren voor de stad.'

Verder vertelde ze Schreurs dat zeker niet alle meisjes verhandeld worden en dat er betere manieren zijn om slachtoffers te helpen dan door meisjes te straffen die niet gedwongen werken. 'Ik vroeg Schreurs om de acties van toeristen in de rosse buurt te observeren, om eens een bordeel te bezoeken waar beleefdheid vereist is, en om met de meisjes te praten over hun werk en over hoe de menselijke connecties te bevorderen.'

Prostitutie stoppen?

'Sekswerk is eeuwenoud. Ongeacht hoe regeringen de controle erop willen reguleren, blijft het bestaan. Ik woonde op plaatsen waar prostitutie illegaal is en waar het legaal is, het gedijt op beide locaties. Het isoleren, verborgen en negeren, lost het probleem van mensenhandel niet op.'

'De beste manier om mensenhandel te stoppen, is een goede relatie opbouwen met de meisjes die mogelijk slachtoffer zijn. Dit kan mede door consistente en nauwkeurige informatie over hun rechten te verstrekken en een sfeer van vertrouwen te creëren. Ze moeten erop durven vertrouwen dat de Nederlandse politie hen beschermt en dat het rechtssysteem werkt. De huidige voorstellen helpen de meisjes niet. Daardoor worden ze juist gedwongen verder ondergronds te gaan, en raken ze meer geïsoleerd. Met als gevolg dat de mensenhan-

delaar meer macht heeft en de gemeenschap minder kan doen om effectief op te treden.'

Vrijwilligers

'We zijn steeds op zoek naar mensen die ons willen helpen de informatie te verspreiden en vooral naar vrijwilligers die vaak reizen en/of bordelen bezoeken. Als lezers van uw buurtkrant mee willen doen, kunnen ze contact met me opnemen.'

www.twentyfour-seven.org
www.twentyfour-seven.org/our-method.html
www.twentyfour-seven.org/blog-page-1-open-letter-to-mayor.html



De oprichters nemen afscheid

Zij wáren de krant

WILLEM OOSTERBEEK

Joep de Groot was vele jaren wijkagent op de Wallen, Gerrit en Marian van de Veen zijn bewoners van de Oudezijds Voorburgwal, en Huub Michielsen is een ondernemer die in het bestand van zijn beheer- en verhuurbedrijf ook coffeeshops en raamverhuur had. Samen richtten zij in het najaar van 1989 een buurtkrant op: *d'Oude Binnenstad*.

Voorwaar, een curieus gezelschap in een al even curieuze buurt. Toch pasten ze naadloos bij elkaar. Nu, na dertig jaar stappen ze op. Een nieuwe generatie is aan zet, vinden ze.

Joep de Groot:

**'Hang bordjes op:
De buurt is vol.'**

Vijftien jaar geleden stopte hij als agent, maar hij stopte niet bij de krant. Inmiddels heeft hij daar de dertig jaar volgemaakt en nu is het genoeg, vindt hij.

Joep de Groot: 'In die dertig jaar heb ik zo'n 120 columns geschreven. Reken maar uit: viermaal per jaar keer dertig. Oké, iets minder omdat de krant één keer niet is verschenen, geloof ik.'

Toen het allemaal begon was De Groot nog wijkagent, verbonden aan bureau Warmoesstraat, en natuurlijk was hij van tevoren ingelicht over de grote autobandenbrand voor het Centraal Station waarmee de buurt fel protesteerde tegen de overlast op de Wallen in 1989. 'De actievoerders hadden het verhaal rondgestrooid dat ze de IJ-tunnel zouden gaan blokkeren. Maar dat was een schijnbeweging', zegt De Groot met een grote grijns op z'n gezicht. Toch vreemd, een wijkagent die in een oppositiekrantje zit? Was zijn baas het er wel mee eens? 'Zeker wel. Politie en bewoners beten elkaar in die tijd niet echt. Sterker nog: bewoners en politie stonden dicht bij elkaar in hun gezamenlijke strijd tegen met name de drugs-overlast. Justitie en het stadhuis waren in het begin de vijanden.'

Die instanties hadden geen flauw benul van wat zich hier op de Zeedijk en de Wallen afspeelde. Die zeiden: politie los dat even op. Maar zo makkelijk ging dat niet. Na het autobandenprotest zei toenmalig burgemeester Ed van Thijn: *Jullie moeten niet lief zijn voor ons. Ze waren wakker geworden en daar ging het om.*

Vaste hoerendag

De problemen waren groot. Met name de overlast in de vorm van verslaafden en dealers die de straten onveilig maakten, vormde een enorm probleem. De Groot: 'Dat begon op de kop van de Zeedijk, maar spreidde zich als een olievlek uit over de rest van de buurt. De hoofdcommissaris riep dat er meer agenten bij moesten komen.'

De krant plus het toen georganiseerde regelmatige overleg met de buurt werden gebruikt als drukmiddel. En uiteindelijk lukte het ook om er meer agenten bij te krijgen. Op het hoogtepunt had de uniformdienst zo'n 280 mensen die voornamelijk werkten op de Wallen.'

Het was een drukke tijd, herinnert De Groot zich, want niet alleen de junks en dealers zorgden voor veel problemen, er waren ook nog eens veel krakers actief. Bovendien werd de stad, en met name de Wallen, geteisterd door Naffertjes. 'Dat was een ander woord voor Markkanen. Ze waren actief als dealer, zakken-



Joep, Marian en Gerrit: 'We waren een hechte club'

roller en rovers. Het waren lastige mennekes.' Maar leuke dingen waren er ook. 'Op een gegeven moment was er een man overleden tijdens zijn verblijf in een peeskamer. Die man woonde in de Spaarndammerbuurt. Wij erheen om zijn vrouw te vertellen dat haar man was overleden. Uit piëteit zeiden we dat hij was gestorven op het Damrak. Waarop die vrouw antwoordde: *Dat kan helemaal niet. Het is woensdag en dat is zijn vaste hoerendag.*'

Gebiedsverbod

Uiteindelijk kreeg de politie in samenwerking met allerlei andere instanties de drugsproblemen in de buurt onder controle, waarbij de buurtkrant opnieuw een belangrijk drukmiddel was, aldus De Groot. Het fenomeen gebiedsverbod deed zijn intrede, een belangrijk instrument om lastpakken tijdelijk van de Wallen te verbannen.

Nu, dertig jaar later, zijn dit soort problemen wel opgelost en vindt De Groot dat het tijd is om wat de buurtkrant betreft het stokje over te dragen. 'Het is klaar voor mij. De buurt is ook erg veranderd. Men kent elkaar niet meer. Veertig jaar geleden was het nog een echt dorp, maar daar is weinig meer van over.'

Het grootste probleem nu is volgens hem de veiligheid. 'Er zijn op sommige tijdstippen veel te veel mensen in de buurt. Vooral in de stegen wordt het gevaarlijk. Stel je eens voor wat er gebeurt als er paniek uitbreekt.' De Groot heeft wel een suggestie voor een oplossing: 'Bordjes ophangen: *De buurt is vol*, en er dan niemand meer binnenlaten.'

Gaat hij zich nu niet vervelen? 'Dat denk ik niet. Ik geef nog altijd rondleidingen met Mee in Mokum. En ik zing in het Nieuwendammer shantykoor. Ook verzorg ik rondleidingen op De Admiraal, de molen in Amsterdam-Noord. Bovendien kom ik jullie nog regelmatig lastigvallen.'

Gerrit en Marian van de Veen:

'De verloederings zit eigenlijk bij de gemeente zelf'

'In café De Kletskep.' Daar werd de krant geboren, vertelt Marian van de Veen, die samen met haar echtgenoot Gerrit van de Veen vanaf het allereerste moment bij de krant was betrokken.

Wie kent ze niet: Marian heeft dertig jaar lang de foto's verzorgd voor de krant en Gerrit was jarenlang voorzitter van het buurtoverleg. Nu stoppen ze ermee.

'78 vind ik een mooie leeftijd', zegt Gerrit. 'En ik ben inmiddels ook 75', zegt Marian. 'Het is tijd om het over te dragen aan wat jongere mensen.'

Bovendien zijn de mensen waar ze contact mee onderhielden in de gemeente, in Den Haag en bij de politie zo ongeveer allemaal verdwenen, voegt Gerrit er aan toe.

Druk op de ketel

De krant was hun middel om de acties voor een leefbaarder buurt voort te zetten. De protesten, die al langer gaande waren, hadden geresulteerd in een bezetting van de raadszaal in het stadhuis en de verbranding van de autobanden die dikke rookwolken veroorzaakte.

Gerrit: 'Toen vroegen we ons af: hoe nu verder? Hoe kun je druk op de ketel houden?' Het resultaat was dat toenmalig burgemeester Ed van Thijn politiecommissaris Leendert Dorst de buurt in stuurde met de uitdrukkelijke opdracht de buurt terug te winnen, vertelt Gerrit. 'Daarom dachten we toen aan een krant. Er woonden een paar goeie journalisten in de buurt die meehielpen. Zo behoorden Jos Verlaan, Oebele de Jong en Saskia Belleman ook tot het kringetje van de oprichters. Met een krant kun je de autoriteiten blijven herinneren aan je zaak en je kunt er de bewoners en ondernemers uit de buurt mee op de hoogte houden en er blijvend bij betrekken. Grappig om te vermelden: de krant werd de eerste jaren verspreid vanuit het politiebureau op de Warmoesstraat! Zo lagen de zaken toen. Politie, bewoners en ondernemers vormden in die dagen één front tegen de verloederings.'

Verloederde buurt

De buurt werd in die tijd niet alleen geterroriseerd door verslaafden en dealers, maar was bovendien ook fysiek behoorlijk verloederd. Gerrit: 'Overal zag je heel of half ingestorte panden. Het Blauwklakenblok bijvoorbeeld was een ruïne. En zo zag je veel meer stuk en kapot in de buurt, dat nodig moest worden opgeknapt. Dat is inmiddels gebeurd.'

Gerrit en Marian: 'In die tijd bestond er helemaal geen beleid ten aanzien van de verslaafdenproblematiek. Dat kwam pas twintig jaar later goed op gang. Toen is het uiteindelijk ook gelukt om de verslaafden een menswaardig bestaan te geven en de buurt te verlossen van de door hen veroorzaakte ellende. De buurt knapte zienderogen op, te beginnen bij de kop van de Zeedijk, dankzij de nieuw opgerichte NV Economisch Herstel Zeedijk, die panden opkocht en ze vervolgens renoveerde en verhuurde aan goeie partijen.'



Huub Michielsen: 'Iedereen werd bij de krant betrokken'

De politie kreeg meer mensen. Gerrit: 'De politiek kon ook niet meer om ons heen. Er zaten 1100 mensen in de Oude Kerk bij de voorbereiding van de eerste acties. We sleurden de politici mee en er waren toen nog ambtenaren die wat wilden met de buurt. Waar zijn die trouwens gebleven?'

Visie

De problematiek is veranderd, de junkies hebben plaatsgemaakt voor een schier eindeloze stroom toeristen. Marian: 'De buurt is ontzettend opgeknapt. De verloedering zit nu onder andere in de constante vervuiling van de buurt door toeristen.'

Gerrit: 'De gemeente heeft eigenlijk geen idee wat zij aan moet met de oude binnenstad, nota bene het oudste deel van Amsterdam. Een visie ontbreekt. Twintig jaar geleden mocht ik als voorzitter van het wijkoverleg mijn visie schetsen over hoe de buurt er in 2009 volgens mij uit zou moeten zien. Als je die voordracht nog eens naleest en je vervangt het woord junkies door toeristen, kun je het verhaal zo weer ongewijzigd afsteken.'

Alleen tijdens het 1012-project leek het even de goede kant uit te gaan, maar de gemeente liet het al snel weer uit haar handen vallen. De verloedering zit eigenlijk bij de gemeente zelf. Het is allemaal zo korte termijn. Het aantal vreettentjes bijvoorbeeld breidt maar uit. En de gemeente doet er amper iets aan om dat te stoppen. Ik vraag me af of de gemeente überhaupt weet hoe deze buurt in elkaar zit.'

Opvoer maken

Marian: 'Wat me persoonlijk ook heel erg stoort is al dat geschreeuw, dat permanente gegil, vooral 's avonds en in de weekends. Het is vreselijk ontregelend. Er zou onmiddellijk moe-

ten worden ingegrepen als er zo geschreeuwd wordt. Maak daar nou eens een groot punt van!'

Al met al hebben ze de afgelopen jaren toch met veel plezier elke drie maanden een krantje in elkaar gestoken. Gerrit: 'We waren een hechte club mensen die wat wilden, die aan de bel trokken en die beleidsmakers wilden vastpinnen op wat ze hadden beloofd. We kwamen allemaal uit verschillende hoeken. We hadden er lol in en het plezier van het maken van de krant vertaalde zich in het feit dat we op een gegeven moment door *Vrij Nederland* werden uitgeroepen tot de beste buurtkrant van Nederland.'

Ondanks dat ze niet altijd populaire dingen zeiden, zijn ze nooit bang geweest en hebben ze altijd recht voor hun raap verteld wat hun dwarszat. Gerrit: 'Tegenwoordig gebeurt het volgens mij allemaal op een veel te lieve en aardige manier.'

Je moet bestuurders achter hun gat zitten, anders wordt het nooit wat. Wees niet te lief, zou ik de nieuwe generatie willen meegeven. Neem het feit dat er geen politiebureau meer is op de Wallen: daar moet je toch oproer over maken! Marian constateert eveneens groeiende angst bij de nieuwe generatie. 'Ze willen niet meer op de foto omdat ze bang zijn. Tegenwoordig is iedereen erg terughoudend.'

Marian en Gerrit zullen zich niet vervelen, 'want we lopen de deur plat bij het ziekenhuis' vertellen ze niet zonder zelfspot. Maar missen zullen ze het werk aan de krant zeker. In elk geval hopen ze dat de papieren krant zal blijven bestaan. Marian: 'Papier en online, het kan allebei. Maar mensen houden nu eenmaal van een papieren krant.' Gerrit: 'Het is iets tastbaars.'

Huub Michielsen:

'Zorg voor pit in de krant'

'Het is een mooi moment om er mee te stoppen. Samen uit, samen thuis. En bovendien: ik ben bijna 65 en woon al enige tijd niet meer in de buurt. Ik sta letterlijk en figuurlijk op afstand.'

Aldus Huub Michielsen, een van de oprichters van de krant. De buurt gaat hem wel nog steeds aan het hart. Hij heeft er vijfendertig jaar gewoond en gewerkt en hij is nog steeds actief met zijn administratiekantoor, waarbij hij ook administraties voor tal van sekswerkers in de buurt doet.

Brandende banden

Michielsen had in die eerste tijd het gevoel dat de raamverhuursector zich moest organiseren. Daarom richtte hij het SOR op: Samenwerkend Overleg Raamprostitutie. Binnen één jaar was zo'n negentig procent van de bedrijven in heel Amsterdam er bij aangesloten. Namens het SOR zat Michielsen ook in het buurtoverleg. 'De drugsoverlast was de bindende factor. En de criminaliteit eromheen, zoals berovingen, zakkenrollerij en tippelprostitutie. Daar had iedereen last van: bedrijven, bewoners en de politie.'

Al eerder was men met schoolkinderen en ouderen uit de Flesseman, gewapend met witte ballonnen, naar het stadhuis getrokken om aandacht voor dit probleem te vragen. 'De spuiten slingerden rond in de zandbak.'

Later kwamen de bezetting van de raadszaal en de brandende autobanden, waarmee de actievoerders in zowel Nederland, Duitsland als Engeland het journaal haalden. 'Een vlammend protest', glimlacht hij.

Pas daarna ging de politiek echt iets aan de overlast doen. 'Samen met journalisten uit de buurt hebben we toen die krant opgericht. Voor die journalisten was dat ook leuk, want die konden nu vaak rechtstreeks met agenten praten buiten de afdeling voorlichting om. Kortom, een win-winsituatie.'

Iedereen wilde ook adverteren in de krant, al was het alleen maar om de goede zaak te steunen, vertelt Michielsen, die zich vooral bezighield met de organisatorische kant van *d'Oude Binnenstad*, en mede de eindredactie verzorgde. Wat hem het meest is bijgebleven zijn uiteraard de brandende autobanden. 'En een bezoek aan de afdeling Reiniging in de Bergstraat. Daar hing een kaart aan de muur waarop de Wallen een witte vlek waren. Symbolischer kon het niet. De buurt leek gewoonweg niet te bestaan bij de officiële instanties.'

'Seks-toerisme'

Als Michielsen nu terugkijkt, overvallen hem gemengde gevoelens.

'De drugs en de daarmee samenhangende criminaliteit zijn praktisch verdwenen. Daar heeft de krant een grote bijdrage aan geleverd, niet alleen omdat *d'Oude Binnenstad* huis aan huis wordt verspreid op de Wallen, maar ook omdat er vijfhonderd exemplaren op naam richting politie, justitie, gemeenteraad en media worden verspreid.'

Lachend: 'De eerste jaren bracht ik daar nog veel van rond op de fiets. Tot ik ontdekte dat het tarief voor partijenpost van PostNL een stuk lager was dan het gewone tarief. Toen ben ik daar maar mee gestopt.'

Maar in de plaats van de drugsoverlast kwam de toeristeninvasie. 'Met die populariteit voor

de Wallen kwam de ondermijnende criminaliteit, deden de dubieuze figuren in vastgoed hun entree. Lui die geen band hebben met de buurt en die het alleen om het snelle geld te doen is. Daardoor gingen de huren omhoog en zijn alle normale winkels, op een enkele uitzondering na zoals Wijs & Zonen, verdwenen.'

Bovendien vindt Michielsen dat de overheid 'seks-toerisme' aan het faciliteren is. 'De Hollandse dames en hun vaste bezoekers zijn bijna allemaal verdwenen. Dus voor wie doen we dit nog? Zoals de situatie nu is, is het bovendien mensonterend. Is dat nu wat je wilt als stad met je prostitutie?'

Natuurlijk wil hij graag dat de krant blijft bestaan. En als hij de redacteuren iets mag meegeven, dan is het wel dat ze die krant vooral met zijn allen moeten maken. 'Dat deden we vroeger ook. Iedereen werd erbij betrokken; laat het niet over aan één of twee personen. Bovendien: wees niet te bang. Zorg voor pit in de krant.'

Hij zal de krant missen, dat is zeker, maar van verveling zal geen sprake zijn. 'Ik ga door met de administratieve ondersteuning van mijn klanten. Dat heeft ook een sociale en maatschappelijke kant. Ik blijf ze begeleiden bij de vraagstukken waarmee ze geconfronteerd worden, of als ze uit het vak willen stappen.'

Nog een afscheid: Herman Vuijsje



Met ingang van dit nummer nemen we ook afscheid van Herman Vuijsje, een kritische en bevlogen journalist die we node zullen missen. Hij was in de redactie één van de bewoners van buiten het Wallengebied, want hij woont net aan de andere kant van de Nieuwmarkt. Vuijsje heeft heel wat jaartjes meegedraaid en is altijd erg betrokken geweest bij de buurt. In dit nummer zijn laatste bijdrage over een thema dat hem na aan het hart ligt: de Oude Kerk.

Rectificatie

In het vorige nummer van *d'Oude Binnenstad* stond onder de kop *Oprichters gaan het stokje overdragen* een foto van de redactieleden Eveline van Dijck en Willem Oosterbeek. Daarmee werd de suggestie gewekt dat zij behoorden tot de oprichters van de krant. Ze hechten eraan dit recht te zetten: hoewel ze al langere tijd actief zijn als redacteur van de krant, behoren ze beslist niet tot de oprichters.

TOEN OP KERSTAVOND HET L

WALTHER PLOOS VAN AMSTEL

Henk en Trudy bleven vandaag maar eens binnen. Het was de laatste dag voor kerst. Het was buiten stralend weer, hoewel een beetje fris.

Het was echt een dag waarop half Nederland nog snel even naar Amsterdam trok. Gauw het laatste kerstcadeau kopen of gewoon genieten van een biertje op een van de verwarmde terrassen. Gezellig, dat wel, maar de binnenstad barstte uit zijn voegen.

Je kon er over de hoofden lopen. Het Centraal Station was bom- en bomvol. De Intercity's reden er af en aan. De Oosterdokparking was zelfs preventief gesloten om een verkeerschaos te voorkomen. De wachttijd voor de Bijenkorfgarage bedroeg inmiddels meer dan twee uur.

Het sturen van die mensenmassa in de binnenstad was geen sinecure en de mensen van *crowdmanagement* van de gemeente hadden er hun handen vol aan. Borden stuurden de bezoekershordes via slimme *wayfinding* door de stad. En vriendelijke welkomsteams wezen toeristen de juiste weg.

Intussen grepen stille, stiekeme zakkenrollers hun kans in die anonieme massa.



Henk en Trudy blijven vandaag dus maar eens binnen. Veel te druk op hun Zeedijk. Zelfs een wijntje bij de Rode Laars, met de vaste stamgasten, trekt ze vandaag niet. Heerlijke geuren helpen daarbij. Henk bakt in de keuken een appeltaart. Zijn beroemde kerstappeltaart. Terwijl Henk bakt, jengelt Sky Radio een engelenkoor de huiskamer in – met een kerstlied over honger in de wereld. Trudy bewondert hun kunstkerstboom uit de opheffingsuitverkoop bij Hudson's Bay. 'Hij staat er fraai bij', vindt ze. 'En voor een schijntje.' Verder zal ze geen traan laten om Hudson's.

Morgen komt Jos op bezoek, Henks broer. Die woont in de Flesseman. Alweer drie jaar nu, rekent Henk uit, onder het maken van het deeg.

De kinderen van Henk en Trudy laten het afweten met kerst. Al jaren. Veel te duur om zomaar even een hele kerstdag te komen. De laatste keer moesten ze 67 euro 'aftikken' voor parkeren. Ja doe! 'Met de kerst skypen we wel.'

Nee, hun kinderen zijn ze niet tot last. En ach, met z'n tweetjes en Jos erbij kunnen ze de kerst ook gezellig maken. De fles rode Casillero del Diablo van de Albert Heijn staat al klaar. En morgen maakt Trudy boerenkoolstampot met huisgedraaide gehaktballen. Heerlijk.



Maar dan opeens, terwijl Henk de kaneel in het keukenkastje zoekt, klinkt er een enorme dreun. Het licht valt uit. En het zoemende

geluid van de voorverwarmde oven verstilt. 'Wat heb je nu weer gedaan?', roept Trudy naar de keuken.

Henk komt de kamer binnen. 'Niks,' zegt hij, 'maar we hebben geen stroom meer. Kijk. De overburen ook niet. De hele straat zit zonder!'

Het is niet de eerste stroomuitval dit jaar. Maar juist nu? Vlak voor de kerst? En de appeltaart dan?

Gelukkig doet de mobiele telefoon van Henk het nog. De NOS meldt een grote storing in de Amsterdamse binnenstad. Twintigduizend woningen zijn getroffen. Ook moeten winkels, bars en hotels noodgedwongen hun deuren sluiten. Erger nog, er zijn 200.000 bezoekers in de stad. De treinen rijden niet, de parkeergarages gaan niet open. Hotelgasten zitten vast in een lift. Maar nog erger: de appeltaart van Henk staat half afgemaakt op het aanrecht!

Dan valt het laatste internetsignaal ook weg. Het is vijf uur in de middag. In huis is het donker.

Buiten op straat is het nog steeds druk. En ook donker. De lichtreclames zijn uitgevallen. Lantaarns hangen als nutteloze kerstballen boven de menigte, die elke richting kwijt is in deze verduistering.

De wifi is uitgevallen, Google Maps is nutteloos en bellen lukt ook niet meer.

Het Centraal Station stroomt vol, maar er kan geen trein vertrekken.

'Waar motten al die mensen straks eten en slapen?', vraagt Henk zich hardop af. Die zijn van toeristen ineens asielzoekers geworden.

In de Oude Kerk kunnen ze niet terecht, weet hij. Dat is nu een oorlogszone met zandzakken. Zelfs de kerstnachtdienst is er niet doorgegaan. Kerkgangers zijn er niet meer welkom. Het maakt Henk boos en hij moppert: 'Alles voor de kunst. In de mensen een welbehagen? Ho maar.'



Trudy maakt zich zorgen over Jos in de Flesseman. Ook daar moet iedereen in het donker zitten. Zelfs een warm koppie koffie zal er niet inzitten voor de bewoners. En Jos zal toch niet vastzitten in de lift? Dat idee beklemt haar en ze stuurt Henk eropuit om poolshoogte te gaan nemen.

Henk trekt zijn jas aan en doet een warme sjaal om. Het is raar op de Zeedijk. Overal schijnen de lichtjes van de mobieltjes. Niet om te bellen of de weg te vinden, maar enkel om al die duizenden voetjes bij te schijnen. Het zal niet lang duren voor die mobieltjes allemaal uitgeput zijn, denkt Henk. De winkels hebben hun deuren gesloten. Pin-apparaten werken niet meer – en wie heeft er nog cash op zak tegenwoordig? Een enkele kroeg probeert het met waxinelichtjes gezellig te maken. Dat heeft iets vredigs.

Op de Nieuwmarkt is de sfeer een stuk min-

der. Politie en handhaving zijn massaal aanwezig. Bezoekers en toeristen willen weten wat er gebeurt.

Metro's rijden niet. Het Stationsplein is inmiddels afgesloten. Hotelgasten met rolkoffertjes kijken wanhopig om zich heen. Geen telefoon. Hoe kunnen ze nu hun 'host' bereiken die ze naar hun illegale hotelletjes moet brengen? Waar moet iedereen straks heen als de stroom uit blijft? Het wordt

Jos met pretoogjes. 'Dit verzin je niet, jongens! De pleuris is uitgebroken op het plein!'

Na een paar hartverwarmende jonge borrels gaat Henk gerustgesteld weer naar Trudy, die alleen is thuisgebleven.

Als hij de Nieuwmarkt oversteekt, blèren luidsprekers van de politie dat men naar de parkeergarage onder de Stopera moet gaan.



steeds kouder naarmate de avond invalt. Ze staan er allemaal wat verloren bij.

Bij de Flesseman houden twee strenge, stevige beveiligers de wacht. Ze houden mensen buiten die er niets te zoeken hebben. Nee, dit is geen kroeg, en geen openbaar toilet. In deze herberg is geen plaats voor de getroffen toerist.

Henk mag wel bij Jos langs. Jos vindt het allemaal nogal vermakelijk. Hij heeft uitzicht op de mensenmassa op de Nieuwmarkt, die steeds bozer wordt.

Pizzapunten en patat zijn niet meer te krijgen. De biertaps in de cafés zijn uitgevallen. Samen zien Jos en Henk hoe de deur van de Albert Heijn eraan gaat. Er wordt geplunderd. Mensen graaien kratten bier, flessen wijn en chips mee. De politie staat te kijken. Onbegonnen werk.

'Laat mij hier vanavond maar zitten.', kraait

Daar hebben het leger en het Rode Kruis noodstroom, veldbedden en noodrantsoenen geregeld.

Zoiets hebben ze nog nooit meegemaakt. Op de Zeedijk is het nu pikkedonker.



De Sint Olofkapel is een vast baken voor Henk. Het jaarlijkse kerstfeest, de Hartjesdagen ... altijd is er wel een of een ander excuus voor een groot feest. En de buurt is er altijd welkom.

De deuren van de kapel staan open. Henk herkent vrijwilligers van We Live Here en van Stop de Gekte. Fijn om bekende gezichten te zien in de anonieme menigte op de Dijk.

Het project We Live Here heeft dit jaar de Galjaardprijs 2019 gewonnen, weet Henk. Voor het initiatief dat op de meest aanspre-

NIET UITGANG OP DE WALLEN

kende en uitnodigende wijze deuren heeft geopend. Letterlijk en figuurlijk. Henk is er best wel trots op dat een groep bewoners uit de buurt zo de nek uitsteekt voor de buurt. Dat is nodig ook. Tijd voor een beetje vrede op aarde. Bewoners en ondernemers staan inmiddels veel te vaak recht tegenover elkaar.

De buurtvrijwilligers maken er samen met de

alleen 'loud' in geluid, maar 'loud' in alles, in schreeuwerige kleding, met zijn rode MAGA-basketbalpet en met ongezoeten meningen.

Zijn vrouw is dan weer allesbehalve 'loud'. Stilletjes zit ze in een hoekje naar alles te kijken.

Hoe het precies kan weet niemand, maar er is eten. Warm eten voor iedereen. En er is genoeg. Net als in dat verhaal uit de Bijbel

Dan beklimt buurvrouw Gerda het podium. Tussen de flonkerende kaarsen vertelt ze hoe ze veertig jaar geleden begon als apothekersassistente op de Wallen. Over hoe de klandizie in de buurt veranderde, van buurtgenoten naar drugsgebruikers. En over de vele ouderen die hier wonen.

Haar kerstverhaal is een herinnering uit 1982. Over een van de eerste aidspatiënten in de buurt. Hij werd met argusogen bekeken. 'Je zou het wel eens via de lucht kunnen krijgen', dachten ze toen nog. De ziekte greep om zich heen in de Amsterdamse homowereid. Iedereen kende in die periode wel iemand in zijn vriendenkring die die verschrikkelijke ziekte had.

De verzwakte jonge man uit het verhaal van Gerda kon amper nog lopen. Zijn burenboden geen hulp. Maar bij het Leger des Heils werd hij met Kerstmis liefdevol opgevangen. De Zwaantjes zingen 'De herdertjes lagen bij na-ha-hach-te ...'.

Het daaropvolgende verhaal van Rosita is ook ontroerend. Ze komt uit Colombia.

Het geld dat zij achter haar raam verdient, gaat altijd rechtstreeks naar haar twee jonge kindertjes. Nadat hun vader bij een drugsconflict om het leven is gekomen, zorgt oma nu voor het tweetal.

Al drie jaar heeft ze haar kinderen niet kunnen bezoeken. Drie jaar geleden dus voor het laatst. Met Kerstmis. Met een koffer vol Hollandse cadeautjes.

Maar dit jaar zit een vliegticket naar het warme Bogota er opnieuw niet in, want door alle drukte op de Wallen is haar klandizie afgenomen. Ze mist kerst en Oud en Nieuw met haar familie enorm. 'O denneboom', zingen de Zwaantjes.

Een Koptische kok van een restaurantje op de Zeedijk betreedt nu het podium. Hij heet Paphnutius. 'Maar noem me maar Pappie', grapt hij vrolijk.

Hij geniet van het samenzijn, maar voor hem is het nog geen Kerstmis. 'Dat vieren wij pas op 7 januari', legt hij uit. 'Dan drinken we koffie, en eten we popcorn en zelfgebakken zuurdesembrood. Maar er wordt vooral veel gepraat.'

Hij maakt zich zorgen over zijn familie in Egypte met kerst. Christenen hebben het de laatste jaren zwaar te verduren. Daarom is hij gevlucht. Hij was bang voor bomaanslagen op de volle kerken met kerst in Egypte. De laatste jaren waren er veel doden gevallen. Maar hij houdt hoop. Pappie krijgt een hartverwarmend applaus.

Dan besluit ook de 'loud American' het podium te beklimmen. Met brede gebaren en met bezwerende worstvingertjes vertelt hij over zijn vader. Hoe die na de bevrijding in Amsterdam was beland.

Het huis van zijn vader staat er niet meer, weet hij. Dat moest wijken voor de aanleg van de metro.

Zijn vader had hier een paar jaar in een kroeg

gewerkt, waar hij zangeres Bettie had ontmoet. Die had hij zwanger meegenomen naar Amerika.

Altijd had de vader van de 'loud American' verteld over de smalle trappen in Amsterdam, de tochtige kleine woninkjes en de karige kerstdiners. Niks geen Big Turkey uit de oven, maar een paar plakjes varkensrollade en een roompuddinkje toe.

Deze kerstavond in de Olofskapel vindt hij 'the greatest ever' en 'the best in his life'. Uit volle borst zet hij Silent Night in. Jee. Wat kan die man zingen. De zaal is stil.



Trudy is ook blij dat ze zo'n kerstavond mag meemaken. In zo'n mooie buurt, en met al die fijne mensen en hun persoonlijke verhalen. 'Dat heb je toch niet in Almere of Purmerend?'

Ze wordt een beetje balorig van al die warme wijntjes. Ze heft haar glaasje en vat het jaar simpel samen: 'Laat al die joelende klootzakken maar lekker in processie naar de Zuid-as vertrekken. Vanavond branden er geen rode lichtjes op de Wallen.'

Het zit Trudy hoog. Die mooie Zef Hemel had met allemaal experts gesproken. 'Oh ja? Niet met mij! Terwijl ik toch al veertig jaar op de Wallen woon. Mijn buurt!'

In 1975 stond ze nog, arm in arm met de krakers, in de Nieuwmarktbuurt tegenover de ME. Niks geen Zef Hemels, Zuidassen en wiet verkopende *vegan food* trucks in een sjieke kantoorwijk. Rauw vechten voor je buurtje. Zo was Trudy.

Ondertussen is er geen handhaving meer op de Wallen en liggen er bergen smerig afval op straat. 'Waarom gebeurt daar niks aan?'

En van de burgemeester begrijpt ze helemaal niks. 'Meer ramen? Is de overlast al niet erg genoeg? Of alle ramen dicht? Dan zijn het de Wallen toch niet meer? Laat al die meisjes gewoon hun werk doen.'

De Amerikaanse lawaaimaker begint 'no collusion' te schreeuwen. Dan vindt Henk het welletjes. 'Kom, mee naar huis.'

Stevig gearmd lopen ze, ietwat onvast, langs de donkere gevels van de Zeedijk naar huis. Ze kruipen lekker onder de warme wollen deken, in de koude slaapkamer, met twee lieve nachtzoentjes.

Totdat ... om twaalf uur ineens de lampen aanfloepen. Er is weer licht! Vanuit de woonkamer klinkt plotseling Sky radio, met *I'm dreaming of a white Christmas*. En de carillons van de Nicolaas en de Oude Kerk spelen hun door de storing uitgestelde wijsjes. Morgen samen met Jos aan de boerenkoolstamppot en appeltaart. O! De appeltaart! Maar nu eerst slapen als een roos.

Buiten begint het zachtjes te sneeuwen.



lieve mensen van het hotel een vrolijke boel van. Er is zowaar wat noodstroomvoorziening. Niet veel, maar toch net sterk genoeg voor de lichtjes in de meterhoge kerstboom. Verder flakkeren overal kaarsen. Op meegebrachte campinggas- en petroleumstelletjes worden glühwein en erwtensoep verwarmd. Drie verdwaalde Zwaantjes staan, rondom de piano op het podium, een medley van kerstliedjes te zingen.

Henk weet meteen: hier moet je zijn op kerstavond. Hij beent naar huis om Trudy op te halen. Hier is het toch veel gezelliger. Ook de fles Casillero del Diablo en een pond kaas neemt hij mee naar de Sint Olofskapel.

Er zijn niet alleen buurtbewoners. Boven de liedjes uit brult een 'loud American' dat dit 'onder Trump nooit zou gebeuren'. Hij is hotelgast en 'this is no service'. Hij is niet

over manden met broden en vissen, die niet opraken.



Intussen duurt de stroomstoring voort.

Om tien uur klimt buurtgenoot Simon het podium op. Hij is de oude pastoor uit de Nicolaas. Drie turven groot, maar met een stem als een brulboei, nodigt hij mensen uit om op het podium hun dierbaarste kerstverhaal te delen.

De Zwaantjes zingen intussen kerstliederen, begeleid op de piano door een verdwaalde conservatoriumstudent uit Brussel. De zaal stemt in met 'Komt allen tezamen'.

En de 'loud' American brult 'don't they speak English?' Vooruit dan maar – wie houdt er niet van Jingle Bells?

佳利印刷
Kelly Printing & Copy

digital - offset - webdesign

In the heart of Amsterdam

Folders, Flyers, Placemat, Invoice, Envelop, Menu, Takeaway menu, Lamination, Binding, Hosting, Design, DTP, Roll-up Banner, Lettering, Business Card

Quick Stamps

Express Indoor / outdoor sticker, canvas, poster, light-board film, banner. All Sizes

Zeedijk 93, 1012 AT Amsterdam
T: 020 - 6273 354 F: 020 - 6247 884
E: info@kellyprinting.nl

Good quality & service

Een ECHTE Hollandse zaak met redelijke prijzen ook voor buurtbewoners

met ondermeer
een heerlijk broodje bal
een uitstekende wiensoep
een prima biefstuk
en veel meer...

Oudezijds Achterburgwal 93

De openings-/sluitingstijden van het restaurant zijn:
Van: Ma - Vr 12:00 uur / Za en Zo 11:00 uur
Tot: Zo - Do 22:00 uur / Vr en Za 01:00 uur

Op vertoon van deze advertentie ontvangt u een korting van 10% in het restaurant

XXX

UITKIJKPOST DE WALLEN

Elke week aandacht voor actuele ontwikkelingen in de buurt.

Gratis te lezen op:

www.willemoosterbeek.nl

Jij. Wij. Blij.

Vrijwilligers Centrale Amsterdam

Kies uit meer dan 1000 leuke vrijwilligersklussen in de stad

020 - 530 12 20 | amsterdam@vca.nu | www.vca.nu

de koffie schenkerij

Genieten van goede koffie, heerlijke zoetigheden, een lekker broodje of biologische soep? Dat kan bij ons in de sacristie van de oude kerk! Binnen proef je de historie van deze prachtige plek en bij mooi weer is het genieten in het pittoreske tuintje. Graag tot ziens!

Oudekerksplein 27, de Wallen
Facebook.com/koffieschenkerij
Instagram: @de_koffieschenkerij

WIJS & ZONEN
Hofleverancier

ZEEDIJK 43

Parfumerie "Marjo"
Zeedijk 68-70 & Damstraat 27-29

- Winnaar Thuiswinkel Awards 2015
- Veel voordeel & service
- Gratis verzending vanaf 60 euro
- 1 dag levertijd
- Gratis retourservice
- 9.1 Klantenbeoordeling
- 20 dagen bedenktijd
- Al 50 jaar 2 winkels in Amsterdam

jemi

bloemenwinkel
warmoesstraat 83a amsterdam
020 - 625 60 34 www.jemi.nl

Wij zijn gespecialiseerd in:

- Abonnementen
- Trendy boeketten en arrangementen
- Bloemen lunches
- Workshops
- Bezorgservice voor binnen- en buitenland

Je zou je poten uit je k... lopen om hier een borrel te kopen

Rinus Wil Rob

O.Z. Achterburgwal 28 AMSTERDAM

THE VOICE OF 1012

Videoplatform thevoiceof1012.nl vormt de spiegel van de Amsterdamse Wallen in beeld en geluid.

Heb je tips of ideeën voor een thema of video? Tip dan de redactie via info@thevoiceof1012.nl.

Zie: www.thevoiceof1012.nl

XX Gemeente Amsterdam XX

Wilt u informatie over uw buurt, kijk dan op www.amsterdam.nl onder "Buurten" in het hoofdmenu. Vervolgens vindt u uw gebied door te klikken op de kaart of met uw postcode.

U kunt zich abonneren op de wekelijkse digitale nieuwsbrief van stadsdeel Centrum via www.amsterdam.nl/nieuwsbrief

Informatie over de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum vindt u via www.amsterdam.nl/gemeente/bestuurscommissies/

U kunt de gemeente bellen via 14 020 op werkdagen van 08.00-18.00 uur. U kunt ook WhatsAppen naar 06 4444 0655. Meer informatie en het contactformulier om te mailen vindt u via "Contact" op www.amsterdam.nl

Volg stadsdeel Centrum op Twitter via @020centrum en klik op "Vind ik leuk" op de Facebookpagina van stadsdeel Centrum Amsterdam of van uw buurt: stadsdeel Centrum 1012.

Voor vragen over afval en reiniging belt u 14 020. Online een melding doen over beheer en onderhoud openbare ruimte kan via www.amsterdam.nl

Openingstijden en locaties van de Stadsloketten: www.amsterdam.nl

ANTIQUARIAAT A. KOK & Zn.

Oude Hoogstraat 14-18
1012 CE Amsterdam
telefoon 020 - 623 11 91
fax 020 - 623 28 09
e-mail: kok@xs4all.nl
internet: www.antiquariaatkok.nl

In- en verkoop van prenten en boeken. Specialisaties o.a. Kunst, Letterkunde, Architectuur, Archeologie, Topografie, Etnografie & Biologie.

nv Zeedijk
beheer werkt!

Wij bedanken alle bewoners, ondernemers en partners voor de fijne samenwerking in 2019. NV Zeedijk wenst iedereen goede feestdagen en een gezond 2020. Samen op naar een nog mooiere en prettigere buurt!

Zeedijk 47
1012 AR Amsterdam
+ 31 (0)20 625 84 67
+ 31 (0)20 620 33 49
info@nvzeedijk.nl
www.nvzeedijk.nl

Op onze website www.nvzeedijk.nl vindt u informatie over het werk van NV Zeedijk

JAN IJSKES
FUNDERINGSTECHNIKEN "DE COOGH"

- Plan ontwikkeling, constructeur en vergunning aanvraag.
- Trillingsarm heien en trillingsvrij persen Ø114 t/m Ø406 mm.
- Inpandig aanbrengen van stalen damwand.
- Heimachines met een doorrijdbreedte vanaf 63 cm.
- Minimale werkhogte 1,35 meter.
- Funderingsherstel inclusief sloop en betonwerkzaamheden.
- Opvijzelen en rechtzetten van woning en gebouwen.
- Paaladvies en paal controleberekeningen.

FUNDERINGSSPECIALIST

Daam Schijfweg 22-24, 1507 BD Zaandam
Tel.: 075 - 616 39 04, Fax: 075 - 635 67 62
info@decoogh.com / www.decoogh.com

THE VOICE OF 1012

Videoplatform thevoiceof1012.nl vormt de spiegel van de Amsterdamse Wallen in beeld en geluid.

Heb je tips of ideeën voor een thema of video? Tip dan de redactie via info@thevoiceof1012.nl.

Zie: www.thevoiceof1012.nl

Apotheek W.H. van der Meulen

GREET VAN DER KRIEKE

Sinds 1696, staat er met krulletters op de ruit van apotheek W.H. van der Meulen. Dit prachtige hoekpand aan de Gelderse kade, met zijn houten balie, was tientallen jaren lang de werkplek van apotheker Henny Rasker en apothekersassistente Annet Bark. In een dubbelinterview blikken zij terug.



Henny Rasker-Prins apotheker in ruste

Henny Rasker begint in januari 1967 haar werk als apotheker op de Gelderse kade; daarvoor heeft ze gewerkt in de Jordaan. Op haar nieuwe werkplek treft ze dezelfde dorps sfeer aan, zij het dat de mensen van de Zeedijk en omstreken toch een 'ietsje assertiever' zijn.

Hier vind je dan nog veel oude penoze, allerhande buurttypes, oudere buurtgenoten. Rasker: 'Die zie je ook het meest, want die scoren veelal hoog in medicatiegebruik.'

En kleurrijke klanten – zoals mevrouw A. die, als er betaald moet worden, de aanwezige heren verzoekt zich even om te draaien. De portemonnee bevindt zich in de step-in.

Spuiten

Rond 1970 verandert de sfeer. De flowerpowerbeweging loopt op z'n eind. Er blijft een restgroep achter, die in de binnenstad belandt. Ze wonen deels in kraakpanden en houden zich bezig met wat Rasker subtiel omschrijft als 'de chemische recreatie'. Daar heb je spuiten voor nodig.

De verkoop daarvan wordt aanvankelijk geweigerd; de apotheek kan er niets mee. Het betreft een lastige en ongrijpbare groep mensen.

Als omstreeks 1971 de heroïne Amsterdam bereikt, barst de ellende in volle hevigheid los. De reden om dan toch schone spuiten met naald te gaan verkopen, is de forse uitbraak van be-



smettelijke ziekten, vooral veroorzaakt door oude roestige spuiten van het Waterlooplein.

En de enorme vraag naar pipetflesjes. Rasker: 'Daarmee kun je vloeibare heroïne opzuigen. Je maakt een sneetje in de ader, vervolgens druppel je daar de inhoud in.'

Dokter Jan Groothuyse van het Oudekerksplein is een sterk voorstander van de verkoop van schone spullen. En zo komen de verslaafden niet alleen in groten getale de apotheek binnen, maar verblijven ze ook buiten op de stoep. 'Geen pretje', vertelt Rasker. 'Niet voor de eigenlijke clientèle en niet voor de dames van de apotheek.'

Het zien aftakelen van zoveel voornamelijk jonge mensen heeft behoorlijk veel impact.

Bosje tulpen

'En ik heb een beginnersfout gemaakt', zegt Rasker. 'Ik verzuimde erbij te zeggen waar de gebruikte spullen naartoe moesten. Daardoor vind je die dan soms in de zandbak.'

'Dat dorps karakter is nu totaal verdwenen'

De apotheek stopt pas met de verkoop als de methadonverstrekking op gang komt. De methadonbus wordt geïntroduceerd, er komt meer ambulante zorg en Stichting de Regenboog neemt de spuitverkoop over.

Als het personeel vanaf dat moment vriendelijk doch beslist zegt dat er geen spuiten meer verkocht worden, volgt er soms een woedend: 'Die blonde rotkop van jou gaat er vandaag nog af!' Maar bij zinnen gekomen brengt de verslaafde later op de dag een bosje tulpen.

Er komen ook steeds meer hivpatiënten in de apotheek. Mede door het sociale beleid: er is zomaar even koffie, bezorgen kan altijd, er is tijd om schema's uit te leggen en een goede voorlichting. Dat verloopt goed, en er is prima overleg tussen huisartsen en apotheek.

'Maar dat dorps karakter is nu totaal verdwenen', vindt Rasker. De oude klassieke penoze is er niet meer: Haring Arie met zijn vrouw blonde Mien, en Parijse Leen aan wie nu met nostalgie wordt teruggedacht.

'Het is zoveel harder geworden. De huizenprijzen zijn gigantisch gestegen. Daar waar vroeger een moeder met zeven dochters op de Gelderse kade woonde, alle kinderen binnen handbereik, zijn ze nu weggetrokken. De huur is niet meer op te brengen. Het grootkapitaal met al dan niet legale aankopen is daar debet aan. De macht van het geld regeert.'

Nu is Henny Rasker 80 jaar. Ze woont met haar echtgenoot aan de rand van het gebied waar ze van is gaan houden op de Korte Prinsengracht.

Aan haar pionieren met de drugshulpverlening heeft ze nog een mooie boodschap voor de buurt overgehouden: 'Als er zich een groot, nieuw probleem op de stoep voordoet – zorg dan dat je goed weet waar het over gaat, zoek medestanders en los het zelf op.'

Annet Bark 40 jaar apothekersassistente

Als Annet Bark zo vanuit de polder de Gelderse kade op komt wandelen, richting apotheek W.H. van der Meulen, is ze zeventien jaar. Vanuit school is haar daar een stageplek toebedeeld.

Het lijkt haar wel wat, die grote stad met zijn winkeltjes langs de kade.

Maar als Bark beter kijkt, ziet ze dat er allemaal hoertjes achter de ramen zitten. 'Ik schrok me dood. Ik wist niet waar ik kijken moest. Ik dacht alleen maar: O, als mijn moeder dat wist!'

Eén ding weet ze zeker: apothekersassistente worden wil ze niet. Het beroep ziet er leuk uit, in de brochure, en met mensen omgaan vindt ze leuk. Maar dat er scheikunde aan te pas komt! 'Nee dank u!'

Toch heeft Bark onlangs haar veertigjarig jubileum bij de apotheek gevierd.

Solutio Carbonis

De tijden zijn wel veranderd. Vroeger keurige handgeschreven etikettes, tegenwoordig verregaande medicatiebewaking. Zelf eigen medicijnen bereiden behoort tot het verleden. Hiervoor gelden hele strenge eisen.

'Die geur als van een pas geteerd schuurtje. Het ging overal in'

Bark kán het nog wel: pillen draaien van gelijke grootte, zetpillen gieten, drankjes mengen, crèmes en zalfjes maken. Genietend herinnert ze zich de zalfjes waarin Solutio Carbonis detergens (teer) verwerkt moest worden. 'Die geur als van een pas geteerd schuurtje in de zomer. Het ging overal in. En het hielp altijd!'

Vlug-vlug

Tegenwoordig is ze enorm veel tijd kwijt aan administratie. En er zijn steeds meer regels. De verzekeraars zitten dicht op je huid. 'Vergeet de clientèle niet', zegt Bark, 'die is ook echt veranderd.' De buurt is veertig jaar ouder geworden. Autochtone Zeeijkers

zijn er niet meer – die zijn overleden of hebben de buurt vaarwel gezegd. Daarvoor in de plaats zijn er veel alleenstaanden, studenten en toeristen gekomen.

Ook nogal wat jonge gezinnen. Mondige ouders die binnenkomen met het internet op hun smartphone op scherp. 'Dan is het van: vlug-vlug. En de remedie voor de kwaal is volgens de internetsites eigenlijk toch anders dan wat de arts voorschrijft.'

Maar nog altijd staat Bark met plezier achter de balie van die unieke, meer dan drie eeuwen oude apotheek.

Ze vertelt over de allernieuwste wijze van afgifte van de medicijnen. Een soort FEBO-achtige formule, waarbij de cliënt per sms een code krijgt. Dan ga je naar het loket, je tikt de code in, je opent het luikje en: 'ziedaar je pillen!'

Maar ja, dan krijg je geen hulpvaardige assistente te spreken; geen vriendelijke Annet, die vraagt hoe het ermee gaat en of de pillen en zalfjes geholpen hebben. Zolang ze kan, zal ze dát blijven doen..



Nigel Martin, glazenwasser

'The theory of window cleaning, kun je je zich daar iets bij voorstellen?'

WILLEM OOSTERBEEK

Twintig jaar geleden interviewde ik hem over zijn werk in onze buurt. Hij was indertijd de enige glazenwasser die bereid was tot een vraaggesprek. En natuurlijk wil hij ook nu weer meedoen.

Boven het interview met glazenwasser Nigel Martin stond toen: 'Aan het eind van de dag heb ik een pak kleetsnat toiletpapier in m'n zak'. Hij moet erom lachen en zegt: 'No, no I moved on.' Tegenwoordig maakt hij gebruik van echt professionele spullen – maar, zo geeft hij ook ruiterlijk toe, z'n Nederlands is nog steeds niet om over naar huis te schrijven.

Er is wel meer veranderd in die twintig jaar. Hij is niet alleen ouder geworden (55), hij heeft ook geen mensen meer in loondienst zoals toen. 'Op het hoogtepunt in het midden van de jaren negentig had ik zeven mensen op de loonlijst staan. Maar ik werd er gek van om de rommel achter hun kont op te ruimen. Ik was het zat om mensen dit vak te leren. Alleen al het verslepen van de ladders. Die zijn zo zwaar, daar kun je makkelijk tien auto's mee vernielen.' Dus werkt hij nu weer als zzp'er, zegt hij met een grote glimlach op zijn gezicht.

Ook in zijn privéleven is het één en ander veranderd. De wilde jaren zijn definitief achter de rug; hij heeft nu vrouw en kinderen en een huis met hypotheek. 'Die



Nigel Martin: 'Liever tien klanten van twintig euro dan één van tweehonderd'

moet ook worden betaald. Dus op reis gaan voor een paar jaar, zoals ik eind jaren tachtig deed, zit er niet meer in.' Nigel Martin komt oorspronkelijk uit

Glasgow, Schotland. In 1985 stak hij over naar Nederland en ging hij werken in de bakkerij van de Zaanse grootgrutter in Zwanenburg. Dat was saai werk,

vertelt hij, en na een paar jaar had hij het daar wel gezien. Hij had vijftientig duizend gulden gespaard, gooide de sleutels van zijn appartement in de Amstel en vertrok met vier vrienden de wijde wereld in om, zoals hij toen dacht, Amsterdam voor altijd vaarwel te zeggen.

Maar ja, hoe gaan die dingen: een paar jaar later was het geld op en kwam hij weer terug.

Kabul

Hij logeerde in hotel Kabul aan de Warmoesstraat, toen nog een soort verlate hippie-hangout. Omdat hij zijn rekening niet meer kon betalen, stelde hij voor om in ruil de ramen schoon te maken. Dat mocht. Zo startte zijn carrière als glazenwasser.

Dat is hij nog steeds, glazenwasser. Sterker, hij volgde na terugkomst in Nederland de cursus Glasbewassing bij het Landelijk Centrum Specialistische Opleidingen.

Met bulderende lach: 'Onvoorstelbaar. Ik wist niet dat zo iets bestond. Die cursus duurde tien dagen. Elke dag hadden we vier uur praktijk en vier uur theorie. *The theory of window cleaning*, kun je je daar iets bij voorstellen? Nou het bestaat echt! En ik heb mijn diploma gehaald.'

Niet altijd heeft hij evenveel zin om aan de slag te gaan. Soms wil de geest wel, maar het vlees wat minder, zegt hij. Om zich door de dag heen te werken heeft hij daarom een list verzonnen. Elke dag bedenkt hij een nieuw vraagstuk en confronteert hij zijn klanten daarmee. 'Een voorbeeld? Waaruit bestaat die atmosfeer eigenlijk waar we ons zo druk over maken? Vrijwel niemand die ook maar bij benadering het juiste antwoord geeft.'

Zijn werkterrein bevindt zich tegenwoordig vooral vanaf Magna Plaza tot de Warmoesstraat, met alles daartussenin. Hij heeft veel kleine klantjes, zoals de Condomerie. 'Ik heb liever tien klanten van twintig euro dan één klant van tweehonderd.'

Concurrentie? 'Nee, concurrenten heb ik niet. Anderen mogen doen wat ik niet wil doen.' Later vertelt hij wat zijn geheim is: hij is betrouwbaar; ze kunnen van hem op aan. Van maffiapraktijken is hem niks bekend. Ja, hij hoorde dat het op het KNSM-eiland wel gebeurde dat er glazenwassers werden bedreigd. En hij hoorde ooit van een oud-werknemer van hem die in de Nieuwmarkt actief was, dat er iemand naar hem toe was gekomen die had gezegd: 'Hé, wat doe jij in mijn wijk?'

'Maar dat is al jaren geleden. Ach, je verliest wel eens een klant. Hotel Kabul bijvoorbeeld doe ik sinds de verbouwing niet meer. Aan de andere kant komen er ook weer klantjes bij. *You loose some, you win some*. Dat is het leven.'

Vibrator

Nee – helaas, zoals hij zelf zegt – hij doet geen ramen bij de dames meer, maar een aantal jaren geleden nog wel. 'Ik had toen ook nog iemand in dienst die Jehova's getuige was. Hij deed een van de ramen op het Oudekerksplein bij een van de *big ladies* daar, toen hij plotseling een soort snorrend geluid hoorde.'

Hij keek op en zag een dame zijn bewegingen op het raam imiteren met een vibrator. De man schrok zich een hoedje en heeft onmiddellijk ontslag genomen. Ik heb er nog dagenlang hard om moeten lachen.'

De fiets als wegwerpartikel

Voor studenten bewegen zich in de stad steeds massaler voort op Swapfietsen met die bekende blauwe voorband. Je huurt zo'n fiets voor een mooi en zorgeloos bedrag per maand.

Natuurlijk dragen fietsers bij aan de leefbaarheid, een schone lucht en minder verkeer in de stad. Maar de fiets bezorgt ook veel kopzorgen – als wegwerpartikel.

In de binnenstad gaat meer dan tachtig procent van de verplaatsingen te voet. Tegelijkertijd staan de stoepen op de Zeedijk, Geldersekaade, rond de Nieuwmarkt en de Prins Hendrikkade vol met geparkeerde fietsen. Al die tweewielers op de stoep staan dus letterlijk in de weg. Uiteindelijk moeten alle fietsen die

hinderlijk de doorgang belemmeren of zelfs langdurig niet zijn gebruikt, door de gemeente terecht worden afgevoerd naar het fietsdepot.

Van die oogst wordt ruim de helft nooit opgehaald, maar verongelikt mekkeren fietsers wél in koor over 'fietsdiefstal' door de gemeente. Want die fiets willen ze altijd en overal vlak bij hun bestemming kunnen stallen.

Zijn ze dan te beroerd om wat meters of minuten te lopen? En zijn al die investeringen in mooie voorzieningen voor fietsparkeerders in en rond de binnenstad dan zinloos geweest?

Puberbrein

Het brein van jongeren is doorgaans nog niet zover ontwikkeld dat zij erover nadenken of hun fiets voor anderen misschien in de weg staat. Met name jongeren raken hun fiets soms wel een paar keer per jaar 'kwijt' na een avondje stappen of omdat ze 'm achteloos ergens hebben neergezet.

Bij hun licht hedonistische levensstijl past het ook dat hun eigen verantwoordelijkheid vaak met een kaarsje te zoeken is. Het niet langer bezitten, maar huren van bijvoorbeeld de Swapfiets leidt tot meer anonimiteit en minder

eigen verantwoordelijkheid nemen. 'Mijn fiets is niet mijn probleem'.

De Swapfiets wordt zelfs het ultieme wegwerpartikel. Want als je Swapfiets weg is, dan haal je toch gewoon een nieuwe?

Domme blauwtjes

Het zou de firma Swapfiets sieren als zij een oplossing zou bedenken die de gebruikers aanspoort tot goed gedrag. Swapfietsen hebben immers al een tag. Zorg dat de handhavers op straat daarmee kunnen werken.

Of doe het net zoals scooterverhuurder Felyx en stepjesverhuurder Lime: zorg dat jouw verhuurde vehikels niet kunnen parkeren waar dat niet mag of niet past. Daarmee blijven de stoepen vrij. Met deze techniek, *geofencing* genaamd, zou Swapfiets de gebruikers een appje kunnen sturen vóórdat de gemeente hun fietsen afvoert naar het fietsdepot.

Die informatie moet voor Swapfiets waardevol zijn. Zo haal je de 'domme blauwtjes' eruit die wel heel vaak zeggen hun fiets 'kwijt te zijn'. Ook helpt die informatie de gemeente om op de juiste plekken en op de juiste tijden genoeg fietsparkeerplekken te regelen.



Olifant in de kamer

Nieuwe ontwikkelingen zouden de opmaat kunnen zijn naar een slimme fiets-ID voor alle fietsen. Daarmee zou de gemeente dan effectiever de overlast van 'fout' geparkeerde fietsen in de binnenstad kunnen aanpakken.

Dat is zeker nodig als we straks in stadsdeel Centrum veel meer ruimte krijgen om fietsen te parkeren op de 10.000 autoparkeerplaatsen die hier gaan vrijkomen.

WALTHER PLOOS VAN AMSTEL

Inгла Cuenca Wong

De vrouw achter de Facebookpagina

WANDA NIKKELS

Van alle Facebookpagina's over de Wallen en de Nieuwmarktbuurt is *I love Nieuwmarktbuurt* wel de meest populaire. Ruim vierduizend mensen gebruiken de pagina om foto's te plaatsen, de laatste ontwikkelingen te bespreken of juist het verleden. En ja, soms gaat het er best ruig aan toe. Net als in het echte leven.

Oprichtster en beheerder Inгла Cuenca Wong kent de mores als geen ander, want zij werd geboren in de Koningsstraat en bracht een groot deel van haar leven door in de Nieuwmarktbuurt én op de Wallen.

Chinese gemeenschap

Wong kwam in 1960 ter wereld naast wat toen de groenteboer en nu restaurant Van Beeren is. Met zijn zevenen woonden ze in een tweekamerwoning, de kinderen in stapelbedden in de slaapkamer, Inгла bij haar ouders in een opklapbed in de woonkamer. Zo ging dat in die dagen. Ook niet uitzonderlijk: de deplorabele toestand van het huis. Op een goede dag, terwijl het gezin lag te slapen, stortte het plafond naar beneden. Het pand werd onbewoonbaar verklaard en de Wongs verhuisden naar Oost.

Maar de band met de buurt bleef. Inгла's vader was een van oorsprong Chinese stoker op de koopvaardij die in Rotterdam verliefd was geworden op Inгла's Nederlandse moeder. Omdat haar vader illegaal was en er in Rotterdam soms razzia's werden gehouden, besloten haar ouders naar Amsterdam te verhuizen. Daar was al een Chinese gemeenschap rondom de Nieuwmarkt, die met rust gelaten werd. Ook andere familieleden van Wong gingen er wonen, in de Korte Koningsstraat en de Koestraat.

Vader Wong begon in de Lange Nieuwmarkt, zoals zo veel van zijn landgenoten, een Chinees eethuisje. 'Pas toen de tweede op komst was, kreeg mijn vader een verblijfsvergunning en konden mijn ouders officieel trouwen', vertelt Wong. Maar andere familieleden waren minder gelukkig. 'De vader van mijn neef en nicht werd uitgezet naar China en is zelfs met hulp van het Rode Kruis nooit meer teruggevonden. Dat is wel heel verdrietig.'

Ook opmerkelijk is het verhaal van haar moeder. 'In 1979 was ze met mijn vader voor het eerst in China geweest. Bij terugkomst op Schiphol mocht ze Nederland niet in, omdat zij door haar huwelijk met een Chinese man automatisch ook Chinese was geworden en geen Nederlandse verblijfsvergunning had. Terwijl ze nooit eerder in haar leven in het buitenland was geweest!'

Warmoesstraat

Inгла Wong keerde terug op de Wallen door haar huwelijk met Sebastián Cuenca, een Spaanse kok van restaurant Manolo in de Warmoesstraat. Ze namen de zaak over en gingen er boven wonen. Het waren jaren van hard werken en soms maar weinig opbrengsten. 'Mensen waren in die tijd toch echt bang om naar de buurt te komen. Ook naar de Warmoesstraat, want ook daar liepen een hoop junkies. In het hoogseizoen was het wel te doen, maar er volgden soms ook maanden waarop we nauwelijks klanten hadden.'

De komst van hotel Barbizon keerde het

tij voor buurt en zaak, maar andere donkere wolken pakten samen.

In die jaren was het bijna onmogelijk om een goede Spaanse kok te vinden en de zaak was wel erg groot om met zijn tweeën te bestieren. Manolo werd verkocht, zodat Wong en haar man een kleiner restaurant in de Jordaan konden beginnen.

'Een lang en ingewikkeld verhaal', vertelt Wong over die periode. Ze raakten buiten hun schuld om verzeild in eindeloze juridische gevechten en op de dag dat deze in hun voordeel werden beslist, overleed haar man plotseling. Wong bleef met hun nog twee jonge kinderen achter.

'We zouden maar even ter overbrugging in Noord wonen. Maar ik woon er nog steeds', zegt Wong; lachend, want ze is er de vrouw niet naar om verdrietig te blijven.

Liefde

Maar die heimwee, die blijft. Het was ook de aanleiding voor de Facebookpagina *I love Nieuwmarktbuurt*. Samen met eveneens oud-bewoner Carl Coenraad zette ze zes jaar geleden de pagina op. Voor iedereen en door iedereen die maar iets met de buurt te maken heeft. Om erop te kunnen plaatsen moet je wel lid worden.

'Het is leuk om mensen bij elkaar te brengen', zegt Wong. 'Oude en nieuwe bewoners. Er worden heel veel foto's van de buurt geplaatst, gemaakt door leden. Ook vaak door echte fotografen als René Louman en Rosa Regez. Zulke mooie foto's! Ik kan daar enorm van genieten, en anderen ook.' Toch kan het soms ook flink botsen. Wong: 'De nieuwe bewoners kijken vaak heel anders tegen mensen aan dan de oude. Maar dan zeg ik: het wordt niet meer zoals vroeger. En: de buurt is niet je bezit. Maar ook: toerisme, daar verdienen een hoop mensen hun geld aan. Het hoort erbij, net als overlast van de horeca. Het is geven en nemen.' Toch deelt Wong ook hun zorgen over de buurt. Het doorgeslagen idee dat alles mag en kan. Het gebrek aan handhaving.

'En de verschraving van het winkel-



Inгла Cuenca Wong: 'Het is leuk om mensen bij elkaar te brengen'

aanbod is heel pijnlijk om te zien. Overall dezelfde meuk. Dat is voor toeristen zelf toch ook niet leuk? Hoe heeft het zo uit de hand kunnen lopen?' Ze zou graag willen dat er een huurplafond kwam voor winkelruimtes, zodat kleine ondernemers ook weer een kans maken. Maar het doet allemaal niets af aan de liefde voor haar ouwe buurten.

Een oergevoel, bijna zintuigelijk. Zo noemt Wong de sensatie als ze vanuit Noord uit de metro stapt. De geur van

de koffiebranderij vroeger bij Schottenburgh. Het geluid van de klokken van de Zuiderkerk en de Oude Kerk. De drukte, de prachtige gebouwen. 'Dat je over de brug bij Emmelot loopt en dat je gekke bekken trekt, maar wel op tijd moet stoppen. Want als de klok van de Oude Kerk slaat, blijft je gezicht zo staan.' Nee, Noord is leuk. Maar het haalt het nooit bij de Nieuwmarktbuurt en de Wallen.

www.facebook.com/Ilovenieuwmarktbuurt

Teringzooi!

Op de hoek van de Bethaniënstraat verpest een enorme teringzooi dagelijks het woongenot van de bewoners. Zij lijden onder de terreur van neergekwakt grofvuil, bijgezet huisvuil en zwerfafval van toeristen. Soms barricadeert dit hun huisdeur.

Op de gevel van het pand prijken al drie jaar lang dezelfde metershoge graffiti. De stroom- en vezipkastjes worden steeds opnieuw beklad. En de nepdealerdealers bezetten hier hun vaste plek. Wat te doen?

De bewoners melden deze schandalige uitwassen bij voortdurend aan de ambtenaren, politici, handhavers en de politie van het stadsdeel. Dit jaar alleen al op 33 verschillende dagen. Maar niets helpt. Want het stadsdeel schrijft de eigenaren



van panden vol graffiti aan, maar pakt daarna niet dóór. Handhaving achterhaalt niet de plaatsers van het grofvuil en verkeerd aangeboden huisvuil. En mocht de politie al dealers aanhouden,

dan staan die binnen de kortste keren weer op hun plek. De teringzooi is er steeds opnieuw. De bewoners willen daden zien. Wij houden u op de hoogte.

Onzichtbare vergunningen

De gemeente stopt met het publiceren van vergunningaanvragen, bijvoorbeeld van bestaande horecazaken. Dat baart grote zorgen.

Veel bewoners volgen de vergunningaanvragen in hun buurt. Vergunningen voor terrassen, de aanleg van technische installatie, evenementen, de exploitatie van winkels en horeca of de verruiming van openingstijden. Als zij dat nodig vinden, maken zij bezwaar met een zienswijze of op een andere manier. Zo hoort dat in een democratie. Het valt te prijzen dat burgers als directbetrokkenen hun buurt goed kennen en meekijken. Ook omdat ambtenaren de situatie ter plaatse vaak niet kennen en meestal niet komen kijken. Maar nu stopt de gemeente met het publiceren van de vergunningaanvragen.

Dit onthouden van informatie aan burgers staat haaks op de adviezen van de Amsterdamse Rekenkamer in zijn rapport Lastige zaken, over de aanpak van horecaklachten.

Veel vergunningaanvragen blijken zich te verschuilen bij de Omgevingsdienst. Ze zijn niet zichtbaar voor bewoners en andere belanghebbenden. Zo zijn onder meer de aanvragen voor MUPI's (verlichte reclameborden) op het Stationsplein al onder de radar gebleven.

Het niet bieden van mogelijkheden voor inspraak is slecht voor de kwaliteit van de besluitvorming. Daarom moet alle informatie over alle aanvragen, dus ook van de Omgevingsdienst, voor alle Amsterdammers eenvoudig beschikbaar zijn. Zonder te hoeven spoorzoeken.



1012 INC

investeert in de binnenstad!

info@1012inc.amsterdam 1012inc.amsterdam 020 5885 678

QUARTIER PUTAIN

xxx

Oudekerksplein 4
Amsterdam
020 771 56 13
@quartierputain

ma 08.00-21.00
di-woe 08.00-18.00
do-vrij 08.00-00.00
zat 09.00-00.00
zon 09.00-21.00

QUARTIERPUTAIN.NL

Breakfast, coffee, lunch and drinks
AMSTERDAMS FINEST



THE VOICE OF 1012

Videoplatform thevoiceof1012.nl
vormt de spiegel van
de Amsterdamse Wallen
in beeld en geluid.

Heb je tips of ideeën voor
een thema of video?
Tip dan de redactie via
info@thevoiceof1012.nl.

Zie: www.thevoiceof1012.nl



THE VOICE OF 1012

Videoplatform thevoiceof1012.nl vormt de
spiegel van de Amsterdamse Wallen in
beeld en geluid.

Heb je tips of ideeën voor een thema of vi-
deo? Tip dan de redactie via
info@thevoiceof1012.nl.

Zie: www.thevoiceof1012.nl

WOUT ARXHOEK

FROMAGER DEPUIS 1972



KAAS CHEESE QUESO FROMAGE

www.MaskshopVenice.com

Worldwide shipping
Warmoesstraat 18a
1012JD Amsterdam
+31 (0)20 320 3389
mail@maskshopvenice.com

Openingstijden winkel:
dagelijks 12.00 - 19.00 uur
donderdag tot 21.00 uur



CAPSICUM NATUURSTOFFEN



Oude Hoogstraat 1
Amsterdam
www.capsicum.nl
020 623 1016

XXX

UITKIJKPOST DE WALLEN

Elke week aandacht voor
actuele ontwikkelingen
in de buurt.

Gratis te lezen op:
www.willemoosterbeek.nl

Met de lekkerste KAZEN,
mooie wijnen,
en Delicatessen
Rokin 66



ZEEDIJK 43

**WIJS
&
ZONEN**
Hofleverancier



cc oude doelen

Oude Doelenstraat 11
1012 ED Amsterdam
020-3032453



MUSEUM Ons' Lieve Heer op Solder



Ervaar de sfeer van de Gouden Eeuw
Een uniek huis met een verborgen schat
www.opsolder.nl

XXX

UITKIJKPOST DE WALLEN

Elke week aandacht voor
actuele ontwikkelingen
in de buurt.

Gratis te lezen op:
www.willemoosterbeek.nl



Condomerie condoomspeciaalzaak

winkel · online shop
groothandel · deskundig advies
Warmoesstraat 141 · Amsterdam
tel: 020-6274174
condomerie@condomerie.com
volg ons op FaceBook, Twitter en Instagram
@condomerie #condomerie

Green Light District

NORINDA FENNEMA

Groen en duurzaam in het Burgwallengebied, dat is het uitgangspunt van project Green Light District. Het project wil hier de leefbaarheid verbeteren en kan mensen met elkaar in contact brengen. En kan dat hier, dan kan het waarschijnlijk overal.

In samenwerking met onder andere de gemeente Amsterdam, De Gezonde Stad en NV Zeedijk gaan bewoners en ondernemers in het Burgwallengebied de komende jaren aan de slag om de buurt te verduurzamen en te vergroenen. Inmiddels zijn er concrete plannen, maar men wil vooral veel ruimte geven voor ideeën vanuit de buurt en daarbuiten. Isolatie en duurzame verwarming van woningen zijn van groot belang. Ook

het opwekken van energie heeft ruime aandacht, evenals meer groen op straat, aan de gevel en op het dak. Het doel is om de dichtbevolkte en drukbezochte Burgwallenbuurt te transformeren tot een toekomstbestendig, duurzaam en iconisch stuk van Amsterdam.

Verduurzaming

Donderdag 28 november is er een bijeenkomst van Green Light District geweest in Oudezijds Voorburgwal 136. Tim de Broeckert van De Gezonde Stad heeft toen aan de aanwezige buurtbewoners uitgelegd hoe het idee voor The Green Light District was geboren tijdens de nieuwjaarsborrel van We Live Here in 2019. Stadmaker Jesse Jop Jorg van WeTheCity heeft inspirerende voorbeelden

gepresenteerd van hoe relatief kleine initiatieven de stad veel leefbaarder en duurzamer kunnen maken. Voortrekkers spelen een belangrijke rol, maar de projecten slagen vooral door de inzet van supporters en deelnemers. Bewoners kunnen via verduurzamingsprojecten op een creatieve en spontane manier meer betrokken raken bij hun buurt.

Vanuit de Burgwallenbuurt zijn op de bijeenkomst enkele inspirerende initiatieven en plannen gepresenteerd, zoals The Upcycle Store in de Sint Annestraat en een nieuw groen plantsoen dat aangelegd gaat worden langs de Oudezijds Voorburgwal.

Er zijn veel ontwikkelingen rond verduurzaming. Zo doet studentenvereniging LANX aan duurzame huisvesting, wil het Blaauwblakenblok groene daken en zullen panden aan de Zeedijk duurzaam worden verwarmd.

Met Amstelzwam kan men zelf thuis oesterzwammen kweken op koffieprut en er zijn ideeën voor een Wallengard met bloeiende en eetbare oases. Hopelijk komen er ook meer wormenhotels bij en zullen op woonboten de daken vergroenen.

Tijdens de 'Groene Tour', een wandeltocht langs allerlei groene bewonersinitiatieven, hebben de deelnemers op zaterdag 30 november veel inspiratie opgedaan.

Nieuwsgierig geworden of zin om mee te doen? De meest actuele informatie staat op Facebook en Instagram. Zie ook

www.degezondestad.org



Tim de Broeckert verzamelt buurtideeën

We Live Here wint Galjaardprijs

Op donderdag 31 oktober is tijdens het Nationaal Congres Publieke Communicatie de Galjaardprijs 2019 uitgereikt aan de campagne We Live Here.

De Galjaardprijs is dé publiekscommunicatieprijs van Nederland. Zij wordt sinds 2003 toegekend aan het meest inspirerende, innovatieve en impactvolle communicatieproject in het publieke domein.

De uitverkiezing van *We Live Here* betekent een geweldige opsteker voor iedereen die een bijdrage heeft geleverd aan het project, zoals de immer enthousiaste communicatieadviseur Cor Vos van de gemeente Amsterdam. Roos Trommelen heeft de mooie, veelzeggende straatfoto's voor de campagne gemaakt. Zij krijgt daarvoor veel complimenten van buurtbewoners en ook van haar collega's.

En ook alle vrijwilligers hebben er veel tijd en energie in gestoken om dit gezamenlijke initiatief van buurtbewoners, ondernemers en de gemeente tot een succes te maken.

Leefbaarheid

In 2017 ontstond binnen de gemeente Amsterdam de vraag hoe een communicatiecampagne zou werken om de leefbaarheid te verbeteren. In samenwerking met enkele buurtbewoners ontstond toen het idee voor *We Live Here*.

Geïnteresseerde toeristen ontdekten hoe er daadwerkelijk gewoond, gewerkt en genoten wordt in de bekendste wijk van Amsterdam, maar ook buitenlandse media en documentairemakers besteedden aandacht aan dit initiatief.

De campagne werd gestart in Lange Niezel 27, nadat Stadsgoed (voorheen 1012Inc) de gemeente had gevraagd om een zinvolle invulling te bedenken voor dit horecapand dat tijdelijk leeg stond. Het concept groeide van een voorzichtig plan uit tot een toonaangevend project. Buurtbewoners leerden elkaar er beter door kennen en voor sommigen van hen is het ook een mooie manier om hun dag kleur te geven. Vervolgens verhuisde het buurtinitiatief naar een nieuwe tijdelijke huisvesting op Oudezijds Voorburgwal 136, in een pand van de NV Zeedijk.

Veel aanloop

Sinds kort is *We Live Here* neergestreken op de begane grond van een geheel gerenoveerd pand van Stadsgoed op Oudekerksplein 30. De gemeente huurt deze ruimte, waar grote kamerplanten voor een huiselijke uitstraling



zorgen. Foto's van buurtbewoners die ook overal in het straatbeeld te zien zijn vullen de wanden, waardoor het lijkt alsof de bezoeker een stijlvolle galerie betreedt.

Gione Bobeldijk, een van de onmisbare vrijwilligers, heeft heel wat uurtjes in de verhuizing en inrichting gestoken: 'Dit is een dankbare plek', zegt hij. 'Het is fijn dat we hier mogen zijn, dankzij Stadsgoed en de gemeente. Het is een uitstekende locatie waar wij ons verhaal kunnen vertellen aan belangstellende bezoekers. Er is behoorlijk veel aanloop.'

Dat er veel leuke en internationale gesprekken worden gevoerd, is te zien aan het digitale gastenboek met wereldkaart. De ruimte is praktisch ingericht voor ontmoetingen en feestelijkheden, maar ook geschikt voor vergaderingen, besprekingen en interviews. Er is een scherm voor presentaties. Gione: 'Het is heel bijzonder hoe ik opeens veel contact heb met ambtenaren, bestuurders, handhavers en agenten. Dat had ik vroeger nooit kunnen denken. En de contacten met NV Zeedijk zijn ook nog zeer hartelijk.'

Nieuwsgierig geworden? Ga dan vooral een keer langs bij Oudekerksplein 30, om de nieuwe locatie en foto-expositie te bekijken. Elke donderdag, vrijdag en zaterdag is *We Live Here* hier geopend tussen 13 en 18 uur. Er is altijd koffie of thee, vaak met iets lekkers erbij.

De feestelijke opening is gepland in januari. Kijk daarvoor op Instagram, of op Facebook.

facebook.com/welivehere.amsterdam/



Willem de Jong van Poelgeest

Hotel op de Dam

In de negentiende eeuw groeide in Amsterdam de economie en er waren grootse plannen met de stad. Ook voor hotels.

Hierbij speelden de spoorwegen een voorname rol. In 1839 had de uitvinding van de stoommachine de stoomtrein naar Amsterdam gebracht. Die spoorlijn eindigde niet meteen in het centrum van de stad. Pas na de voltooiing van de bouw van het huidige Centraal Station, tussen 1881 en 1889, werd hij doorgetrokken. Maar toen ging het snel.

In Londen waren namelijk plannen gesmeed om een keten van hotels te bouwen in grote Europese steden met een spoorwegverbinding. Voor dat doel was in 1862 een Alliance opgericht met de naam *The Grand International Alliance Hotels Company*. Men kon daarin aandelen kopen van 25 pond per stuk.

Ook in Amsterdam werden plannen op tafel gelegd voor een groot hotelgebouw op de Dam. Dit zou moeten verrijzen tussen de Nieuwendijk en het Damrak, waar nu de H&M en de ABN AMRO Bank zijn gevestigd. Wel zouden hier door sloop eerst vele oude huizen moeten verdwij-

nen, om plaats te maken voor dit imposante en rijk gedecoreerde hotel. Het ontwerp was van de Londense architect G. Somers Clarke (1841-1926). De inschrijving voor het beno-

digde startkapitaal bedroeg 300.000 pond en de verkoop van de aandelen startte op 4 januari 1864. Maar het bleef bij plannen. Het hotel is er nooit gekomen.



De maker van deze afbeelding heeft het hotelgebouw grootser dan groots weergegeven door het (links nog net zichtbare) Koninklijk Paleis te verlagen. Dat is in werkelijkheid vele verdiepingen hoger. Ook de Nieuwe Kerk (links) en de Beurs van Zocher (rechts) heeft hij ter meerdere eer en glorie van het hotel een kopje kleiner gemaakt.

Bezoek onze website www.oudebinnenstad.nl



WIJ ▾ KRANT ▾ ADVERTEERDERS ▾ FACEBOOK ▾ CONTACT

Alarm: 112

Politie en Brandweer:

Alarmnummer 112
Niet spoedeisend 0900-8844
Brandweer Amsterdam (020) 555 66 66

Wijkagent:

Dick Eenhuizen 06 51 41 38 86

Handhaving:

Bij overlast op straat 14 020
Horeca overlast 14 020
Milieu-overtredingen 14 020
Inspectie Bouwen en Wonen 14 020
Meldpunt Overlast water 0900-9394
Parkeerbeheer (020) 251 33 22
Wegslepen (020) 251 33 23

Gezondheidszorg

Ambulance Amsterdam (020) 570 95 00
Eerste hulp OLVG (020) 599 30 16
Centrale Doktersdienst 088 00 30 600

Kruispost (020) 624 90 31
Dierenambulance 0900-210 00 00

Gemeente Amsterdam:

www.amsterdam.nl
Stadhuis 14 020
Gemeentelijke Ombudsman (020) 625 99 99

Stadsdeel Centrum:

www.amsterdam.nl/centrum
Algemene informatie 14 020
Meldpunt Zorg & Woonoverlast (020) 255 2914
Aanmelden Grofvuil (020) 256 35 55
www.amsterdam.nl/afval/grofvuil/ophalen/centrum

Wijkcentrum:

www.oudestad.nl
d'Oude Stadt (020) 638 22 05

Storingen:

Openbare verlichting 14 020
Gas en elektriciteit 0800-9009



nieuws overzicht

WONEN OP DE WALLEN

Wie? Liesbeth Stam.
Waar? Oudezijds Voorburgwal, sinds 2009.

MARIAN VAN DE VEEN-VAN RIJK

De liefde voor Amsterdam zat er al vroeg in bij Liesbeth Stam. In haar jonge jaren logeerde ze vaak bij een oom en tante, die in Amsterdam Oost een drogisterij hadden. Daar mocht zij dropjes verkopen, en 's zondags gingen ze dan eten bij de Chinees in de Binnen Bantammerstraat. Uit die tijd herinnert ze zich ook de brievenbus achter op lijn 9. Zo handig!

Ze ging psychologie studeren aan de GU (nu UvA) en vond een kamer in de PC Hoofdstraat met uitzicht op de klok van het Rijksmuseum. Veel andere kamers volgden, altijd in het centrum. Toen ze architect Peter Rynja ontmoette, leidde dit al snel tot samenwonen, verhuizing naar Abcoude en een gezin met drie kinderen, waaronder een tweeling. Wel mooi dicht bij haar werk als seksuoloog in het AMC. Haar hart bleef echter verlangen naar

Amsterdam, vooral naar de oude binnenstad, waar zoveel verschillende soorten mensen wonen. Na lang zoeken vonden zij hun droomhuis op de Oudezijds Voorburgwal, een huis uit 1685 met uitzicht op de Oude Kerk. Daar heeft ze haar praktijk als psychotherapeut en seksuoloog NVVS. Ze is als mediator gericht op scheidingszaken, met name herstel van de communicatie en het ouderschapsplan.

In hun nieuwe huis vonden zij nog oude brieven waaruit bleek dat Renate Rubinstein en Erik Vos er hadden gewoond. Toenmalig buurman Laurens van Krevelen had zelfs een archief bijgehouden voor volgende nieuwe bewoners. Helaas is dit verloren gegaan tijdens de verkoop, waarbij er steeds sprake was van beleggingsclusters.

Wonen in een monument is een voorrecht, maar vraagt veel zorg voor het behoud ervan. Liesbeth en haar man hebben intern veel verbouwd en dat is Peter als architect wel toevertrouwd. Ze hopen er nog lang van te kunnen genieten.



'Wonen in een monument is een voorrecht'

september

- 25 Tentoonstellingsruimte W139 in de Warmoesstraat viert het veertigjarig bestaan.
- 27 Amsterdam stopt met het volgen van passanten op de Wallen door middel van de zogenoemde wifitracking.

oktober

- 2 Een persoon raakt te water bij de Kloveniersburgwal vlak bij de Nieuwmarkt.
- 10 Een Nutellawinkel aan de Zeedijk wordt gesloten nadat een filmpje met een muis in de etalage viral was gegaan.
- 11 De Spar City in de Nieuwe Doelenstraat zou ten onrechte een vergunning hebben gekregen omdat een minimarket hier verboden zou zijn. De rechter oordeelt dat de Spar toch mag openblijven.
- 18 Burgemeester Femke Halsema gaat verplaatsing van prostitutie naar andere delen van de stad onderzoeken.
- 23 Winkeliers en slijterijen op de Wallen mogen voor de wedstrijd Ajax-Chelsea geen alcohol verkopen.
- 31 'We Live Here' van de gemeente Amsterdam krijgt de Galjaardprijs 2019 als beste project in publieke communicatie van 2019.

november

- 9 Een groep Egyptische kopten die meer dan 300 horeca- en souvenirzaken bezitten in de binnenstad, is de insinuaties beu dat hun zaken met duistere geldstromen zouden zijn gefinancierd.
- 13 In een rapport aan de burgemeester schrijft verkenner Ivar Schreurs dat handhavers op de Wallen onzichtbaar zijn of niet optreden. De overlast van dealers en dronken toeristen is onverminderd groot.
- 18 In de Warmoesstraat wordt een souvenirwinkel overvallen.
- 21 Omdat 'Red Light District' expliciet verwijst naar de prostitutie zal die naam verdwijnen van de wegwijsborden als aanduiding voor het Wallengebied, zegt wethouder toerisme Victor Everhardt (D66).
- 23 De Oudezijds Achterburgwal, de Molensteeg, de Monnikensteeg en de Zeedijk worden tijdelijk afgezet. De politie houdt een 41-jarige man aan voor bedreiging met een vuurwapen.
- 27 Het Binnenstad Offensief wordt opgeschort. De politie kan door te weinig personeel het werk niet meer aan.
- 28 D66 zet vraagtekens bij het tv-programma Bureau Burgwallen. Onder meer de privacy van verdachten zou niet goed gewaarborgd zijn.

december

- 3 Een aantal ondernemers op de Wallen heeft een stichting opgezet die gratis cursussen aanbiedt aan sekswerkers om zich ook buiten hun vakgebied te kunnen ontwikkelen.
- 7 Lachgaskoning Deniz Üresin moet bijna een miljoen euro aan boetes betalen vanwege het illegaal uitventen van het gas in de binnenstad. De kans dat hij dat bedrag daadwerkelijk ook moet betalen, schat hij zelf laag in.



Koffieconcert in Huis De Pinto

Muzikliefhebbers kunnen ook in december weer genieten van het maandelijkse koffieconcert in Huis De Pinto. De gastvrije ontvangst met koffie, verse croissants en appeltaart is in de toegangsprijs inbegrepen.

Op zondagochtend 22 december zal de beroemde gitaartweeling Krisna en Prawira Pijloo het podium betreden. Op hun repertoire staan Spaanse componisten als Albéniz, Tárrega, Ponce en Granados; romantische stukken van Mertz, Schubert en Barrios; en modern werk van Piazzolla and Takemitsu. Eerder speelde het gitaarduo al in het Concertgebouw, in de serie Meesters op de gitaar.

Huis De Pinto,
Sint Antoniesbreestraat 69.
Koffieconcert op zondagochtend
22 december:
inloop half elf, aanvang elf uur.
Toegangsprijs vijf euro.



Kerst in De Boomspijker

Op zaterdag 21 december viert De Boomspijker het begin van de winter met een creatieve wintermarkt. Livemuziek, warme chocolademelk, taartjes, glühwein en kleine cadeautjes voor jou en je geliefden. Alles om de donkere dagen door te komen.

Voor kinderen en ook voor volwassenen zijn er verrassende workshops.

Van 11 tot 19 uur in De Boomspijker,
Recht Boomssloot 52,
Voor meer informatie:
annawintermarkt@gmail.com



THE VOICE OF 1012

Videoplatform thevoiceof1012.nl vormt de spiegel van de Amsterdamse Wallen in beeld en geluid.

Heb je tips of ideeën voor een thema of video?
Tip dan de redactie via
info@thevoiceof1012.nl.

Zie: www.thevoiceof1012.nl